Τὸ φύλλον Δραχμὲς 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 75. Ἐξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλαι αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος | *Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἰουλίου 1926* | *Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 34*

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Βαθειὰ σιγὴ ἀκολούθησε αὐτὴ τὴ δήλωση.

Ἡ προδοσία τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τόσες ἐλπίδες, σάστισε τὸ μηχανικὸ καὶ τὸν σύντριψε. Δυὸ δάκρυα φάνηκαν στὰ μάτια του.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ θλίψη, ὁ ἀρχηγὸς δοκίμασε κάποιον οἶκτο.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, πρὶν σᾶς ξαναπάνε στὴ φυλακή σας, σᾶς ἐπιτρέπω νὰ ἰδῆτε τὴν κόρη σας ἕνα τέταρτο, στὸ κατάστρωμα.

Ὕστερα, σὰ νὰ ντράπηκε γι' αὐτὴ τὴν ἀδυναμία της, ἡ μὶς Μαργκαρὲτ σηκώθηκε κι' ἔδειξε τὴν πόρτα στὸν μηχανικό, ποὺ βγῆκε, συνοδευόμενος πάντα ἀπὸ τοὺς φρουρούς του.

Πάνω στὸ κατάστρωμα, βρῆκε τὴ Λούση ποὺ ἔπεσε εὐθὺς στὴν ἀγκαλιά του. Ὁ πατέρας κι' ἡ κόρη ἔκλαψαν δίχως νὰ ποῦν λέξη, ὅλη τὴν ὥρα ποὺ ἦταν μαζί.

Πιὸ κεῖ, οἱ φρουροὶ κοίταζαν τὰ ρολόγια τους. Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ μηχανικὸς ἄφινε τὴν κόρη του καὶ πήγαινε νὰ γυρίσει στὴ φυλακή του, εἶδε τὸ Φραγκίσκο ποὺ ἔρχοταν πρὸς τὸ μέρος του. Ἀμέσως ἔγινε κόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του.

— Τολμᾶς νὰ παρουσιάζεσαι ἀκόμα μπροστά μου, φώναξε, μικρὲ προδότη, μικρὲ ἄπιστε!

Ὁ Φραγκίσκος ἔμενε ἀπαθὴς καὶ κοίταζε τοὺς φρουροὺς ποὺ περίμεναν ἀμίλητοι. Τὸ τέταρτο εἶχε περάσει. Οἱ λευκοὶ φρουροὶ πῆραν τὸν κ. Καρινὺ ἀπὸ τὸ μπράτσο κι' ὁ δυστυχισμένος κατάδικος κατέβηκε τὴ σκάλα, ποὺ ὁδηγοῦσε στὰ βάθη τοῦ πλοίου, ἐνῶ ὁ Φραγκίσκος τοὺς παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα, καταπνίγοντας μιὰ κραυγή, ποὺ ζητοῦσε νὰ τοῦ ξεφύγει ἀπὸ τὰ χείλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Βοθμαγκὸ

Ὁ κόλπος τοῦ Ἀλόγκ!

Ἕνα ὑπέροχο πρωϊνό, ἡ «Μαργκαρὲτ» ἔμπαινε σιγὰ-σιγά, σὰ νὰ φοβόταν μήπως ταράξει μὲ τὸν ἦχο τοῦ ἕλικά της τὴ μεγαλοπρέπεια τοῦ τοπίου, μέσα στὸν πελώριο κόλπο, ποὺ τὸν περικλείνουν γρανίτινοι τοῖχοι μὲ ἀλλόκοτα σχήματα, σὰ νὰ τάχουν σκαλισμένα φανταστικὲς θεότητες.

Ὁ Φραγκίσκος κι' ἡ Λούση, στὴν πρώρα τοῦ πλοίου, κοίταζαν μὲ συγκίνηση τὸ ὑπέροχο θέαμα. Ἤξεραν πῶς βρισκόνταν μπρὸς σ' ἕν' ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ κόσμου, μὰ τί τοὺς ἔνοιαζε; Αὐτοὶ εἶχαν μιὰ καὶ μόνη σκέψη: Ἐκεῖ κάτω, μέσα σὲ κάποιαν ἀπὸ τὶς ἀπαίσιες αὐτὲς σπηλιὲς μὲ τοὺς ἀπότομους βράχους, κρυβόταν τὸ τρομερὸ αὐτὸ Βοθμαγμό, ποὺ μόνο τὸ ὄνομά του σκόρπιζε μιὰν ἀνατριχίλα. Ἐκεῖ ἦταν τὸ μυστηριῶδες ἄδυτο τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ.

Περνοῦσαν μπροστὰ ἀπὸ βράχους, ποὺ εἶχαν τὰ σχήματα ὅλων τῶν τεράτων τῆς μυθολογίας, μέσ' ἀπὸ στενὰ καὶ σκοτεινὰ περάσματα, ποὺ τὸ σκοτάδι τους ἦταν φρικιαστικό. Ἡ «Μαργκαρὲτ» ὅμως πήγαινε πάντα ἥσυχα-ἥσυχα, σὰν νἄξερε καλὰ τὸ δρόμο της.

Ὁ ἀρχηγὸς ἦταν ξαπλωμένος νωχελικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα στὴ γέφυρα, πλάϊ στὸν πλοίαρχο. Ἡ «Μαργκαρὲτ» τώρα κάνει βόλτες μέσα στὸν κόλπο, σὰν νὰ ζητᾶ νὰ πάρει μιὰ νέα κατεύθυνση. Ἐαφνικά, διευθύνεται σὲ μιὰ χαραμάδα τῶν βράχων μὲ ὅλη της τὴν ταχύτητα. Πλησιάζουν. Ἡ χαραμάδα μεγαλώνει, μοιάζει σὰν ἕνα περίεργο τούννελ μέσα στὴ θάλασσα. Μὰ θὰ μπορέσει νὰ περάσει; Δὲ θὰ σκαλώσουν τὰ κατάρτια καὶ τὰ σχοινιά της;

— Ἡμιταχῶς! ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ πλοιάρχου ἀπὸ τὴ γέφυρα.

Ὁ ἕλικας χτυπᾶ σιγὰ-σιγὰ στὰ νερά.

— Στόπ!

Τώρα προχωροῦν μόνο μὲ τὴν ἀποκτημένη ταχύτητα. Περνοῦν τὴν τρύπα, τὰ κατάρτια χωροῦν μιὰ χαρά. Μιὰ βάρκα, ὁ φύλακας τοῦ παράξενου αὐτοῦ λιμανιοῦ, σηκώνει μιὰ μικρὴ σημαία μὲ τὰ σήματα τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ καὶ χαιρετᾶ τὸ πλοῖο. Σὲ λίγην ὥρα, ἡ «Μαργκαρὲτ» βρίσκεται, ἀκίνητη πιά, μέσα σ' ἕνα μεγάλο κυκλικὸ λιμάνι ποὺ τὸ φράζουν πελώριοι μαῦροι σασαλτικοὶ τοῖχοι. Γιὰ νὰ διακρίνει κανεὶς τὶς κορυφές τους, πρέπει νὰ γυρίσει τὸ κεφάλι του

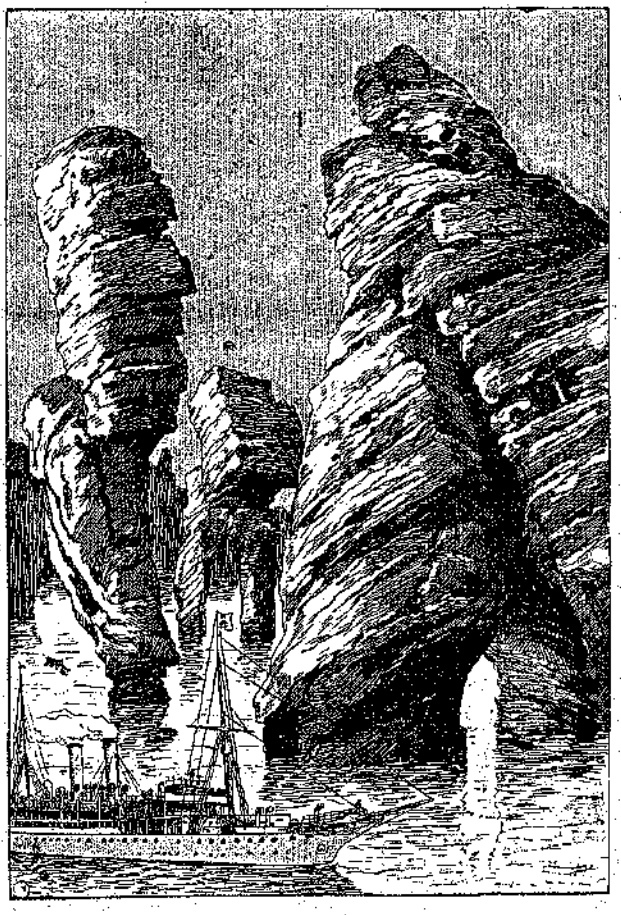

«Ἡ *Μαργκαρὲτ* ἔμπαινε σιγὰ-σιγά...» (Σελ. 269 στ. β'.)

ἀπάνω. Βασιλεύει σιγὴ νεκρικὴ καὶ γαλήνη γεμάτη φρίκη. Τὰ παιδιὰ βλέπουν ὅτι οἱ ναῦτες τῆς «Μαργκαρὲτ» βρίσκονται στὸ κατάστρωμα, ἕτοιμοι γι' ἀποβίβαση.

— Φτάσαμε; ρωτᾷ ὁ Φραγκίσκος μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνηση, τὸν Ντούγκλας ποὺ περνᾷ βιαστικὸς μὲ τὸ χαρτοφυλάκιο στὸ χέρι.

— Ναί!

— Αὐτὸ εἶναι τὸ Βοθμαγκό;

— Αὐτό!

Κι' ὁ Ντούγκλας ἀνεβαίνει τρέχοντας τὴ σκάλα τῆς γεφύρας, γιὰ νὰ βρεῖ τὸν ἀρχηγό. Ἡ ἀποβίβαση ἔγινε μὲ τὴ συνειθισμένη τάξη καὶ ἀκρίβεια τῶν ἀνθρώπων τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ.

Δυὸ τρία πρόσωπα, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ὁ Φραγκίσκος ἐνόμισε πὼς ἀναγνώρισε τὸν Γερμανὸ καὶ τὸν Ρῶσσο ποὺ εἶχε ἰδεῖ στὸ ἰδιαίτερο δεῖπνο τῆς Ἑταιρίας, ἀνέβηκαν στὸ πλοῖο καὶ ὑποκλίθηκαν μπροστὰ στὸν ἀρχηγὸ μὲ βαθύτατο σεβασμό.

— Τίποτα νεώτερο; ρώτησε ἡ μὶς Μαργκαρέτ, δίνοντάς τους τὸ χέρι.

—Ὄχι, ἀρχηγέ, ὅλα πηγαίνουν καλά. Οἱ ἀναφορὲς εἶναι ἱκανοποιητικές, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑνδέκατο τομέα.

— Καλά! θὰ πάρουμε γρήγορα τὰ μέτρα μας.

Ὕστερα γύρισε στὸ γραμματέα καὶ πρόσταξε:

— Τὰ παιδιὰ θὰ ποβιβασθοῦν μαζί μου. Ὁ κ. Καρινὸ θὰ ὁδηγηθεῖ στὸ διάδρομο 23 καὶ θὰ πιάσει ἀμέσως δουλειὰ στὰ μεταλλεῖα... Ἐμπρός, κύριοι!

Κατέβηκαν στὴ βάρκα ποὺ περίμενε. Τὴ στιγμὴ αὐτή, τὰ παιδιὰ εἶδαν ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς «Μαργκαρέτ», μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς ἐπὶ κεφαλῆς, νὰ χαιρετᾶ σὲ παράταξη, σηκώνοντας ἐμπρὸς τὸ δεξὶ χέρι, ὅπως χαιρετοῦν οἱ Ἰταλοὶ φασίστες. Ἡ μὶς Μαργκαρὲτ ἀρκέστηκε νὰ χαιρετίσει μ' ἕνα νεῦμα τοῦ χεριοῦ κι' ἡ βάρκα ἔφτασε γρήγορα στὴν ἀκτή.

Ἀποβιβάστηκαν σὲ μιὰ παραλία, γεμάτη ἀπὸ κτίρια κι' ἀπὸ γραφεῖα. Ἕνας σιδηρόδρομος Ντεκοβὶλ ποὺ χρησίμευε γιὰ τὴ φόρτωση τοῦ κάρβουνου, ἔφτανε ἕως τὴν προκυμαία. Ἐργάτες πήγαιναν κι' ἐρχόνταν κι' ὅλα ἔδιναν τὴν ἐντύπωση κίνησης κι' ἐργατικότητας μεγάλης. Πέρασαν δυὸ καγκελόπορτες καὶ βρέθηκαν στὴν εἴσοδο ἑνὸς ὑπογείου ποὺ τρυποῦσε τὸ βουνό, ὅπως καὶ τὸ ὑπόγειο τοῦ Ἀγκόρ. Μὰ πρὶν μποῦν στὸ ὑπόγειο αὐτό, πέρασαν ἀπὸ ἕνα μεγάλο γραφεῖο, ὅπου ἐργάζονταν ὑπάλληλοι. Στὴν πόρτα τοῦ γραφείου αὐτοῦ ἦταν μιὰ ἐπιγραφὴ μὲ μεγάλα γράμματα: «***Ἀνθρακωρυχεῖα τοῦ Καμφά. Ἀνώνυμος Ἑταιρία μὲ κεφάλαιον 5 ἑκατομμύρια δολλάρια.***»

Εὔκολα καταλάβαινε κανεὶς ὅτι ἡ Συμμορία τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ μεταχειριζόταν κι' ἐδῶ τὴν ἴδια μέθοδο, γιὰ νὰ κρύψει τοὺς μυστικοὺς ὀργανισμούς της. Στὸ Ἀγκόρ, εἶχε τὴν πρόφαση μιᾶς ἐπιστημονικῆς ταχα ἐξερεύνησης. Ἐδῶ ἦταν ἡ πρόφαση τῆς μεταλλευτικῆς ἐπιχείρησης. Ὁ Φραγκίσκος δὲν μπόρεσε νὰ μὴ ψιθυρίσει στ' αὐτὶ τῆς Λούσης:

—Θὰ τὸ ἰδεῖς, ὅτι ἐδῶ μέσα θᾶναι κρυμμένο κανένα ἄλλο μυστικὸ Παλάτι.

Καὶ τὸ παιδί, παρ' ὅλη τὴ μικρή του ἡλικία, εἶχε μαντέψει καλά. Ὁ ἀρχηγὸς κι' ἡ ἀκολουθία του πέρασαν γρήγορα τὰ γραφεῖα καὶ τὶς ἀποθῆκες τοῦ κάρβουνου, ὅπου ἡ μὶς Μαργκαρὲτ ἔρριξε ἕνα πολὺ βιαστικὸ βλέμμα καὶ μπῆκαν ἀμέσως στὸ ὑπόγειο.

Βρέθηκαν σ' ἕνα, μακρὺ διάδρομο ποὺ, ὅσο προχωροῦσαν, φωτιζόταν, μεγάλωνε καὶ γινόταν πιὸ ὡραῖος. Σιγὰ-σιγὰ, φάνηκαν σάλες πολὺ καλὰ ἐπιπλωμένες καὶ λευκοφορεμένοι ὑπηρέτες; καθὼς στὸ Παλάτι τῶν Ἐρειπίων.

Ἡ μὶς Μαργκαρέτ, εὐθὺς μόλις μπῆκε σ' ἕνα σαλόνι ἐπιπλωμένο μὲ ἀμερικανικὸ ρυθμό, πέταξε τὰ γάντια της σ' ἕνα τραπέζι κι' ἄφισε ἕναν βαθὺ στέναγμὸ ἀνακουφισης, σὰν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ γυρίζει ἐπιτέλους στὸ σπίτι του, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ βάσανα καὶ κόπους.

—Μὶς Μαίρη, εἶπε στὴ γυναίκα ποὺ συνόδευε τὰ παιδιά, νὰ ὁδηγήσετε τὴ Λούση στὸ γαλάζιο δωμάτιο καὶ τὸ Φραγκίσκο στὸ δωμάτιο τοῦ διαδρόμου. Θὰ φάτε μαζί τους, ὅπως καὶ στὸ βαπόρι, κι' εὐθὺς κατόπιν θὰ μοῦ φέρετε τὸ Φραγκίσκο ἐδῶ.

Καὶ γυρίζοντας στὸ γραμματέα της, πρόσθεσε:

— Σὲ δυὸ ὧρες θὰ γίνει ἡ τελετὴ τῆς ***μύησης***. Καὶ τώρα, ἐμπρός, ἀναφορά!

Οἱ διαταγές της ἐκτελέστηκαν ἀμέσως, μὲ τὴ συνειθισμένη ταχύτητα. Ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ Λούση ἀκολούθησαν τοὺς ὁδηγούς των κι' ἐγκαταστάθηκαν στὰ δωμάτιά τους, ποὺ φυσικὰ ἦταν πολὺ ἄνετα καὶ περιποιημένα. Μόνο ποὺ δὲν εἶχαν παράθυρο κανένα καὶ φωτίζονταν ἀπὸ τὸ φωτεινὸ ταβάνι. Ἦταν φανερὸ ὅτι βρισκόνταν μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ βουνοῦ, ὅπου κατοικοῦσαν ἄλλοτε πειρατές.

Μὰ καὶ τώρα, οἱ κάτοικοι τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ δὲν εἶχαν καλύτερο ἐπαγγελμα. Εἶχαν μόνο διαφορετικοὺς τρόπους κι' ἤξεραν νὰ χρησιμοποιοῦν στὶς ληστεῖες τους, κάθε πρόσδο τῆς ἐπιστήμης: Ὅλα τὰ διαμερίσματα ἀερίζονταν μὲ ἠλεκτρικοὺς ἀνεμιστήρες, φωτίζονταν μὲ ἠλεκτρικοὺς ἥλιους καὶ συγκοινωνοῦσαν μὲ ἀσύρματο τηλέγραφο μὲ ὅλο τὸν κόσμο.

Περιμένοντας τὸ πρόγευμα, ὁ Φραγκίσκος εἶχε καθίσει στὴν ὑπέροχη πολυθρόνα τοῦ δωματίου του καὶ συλλογιζόταν τὴν τρομερὴ δύναμη τῆς μυστικῆς αὐτῆς ἑταιρίας, ποὺ ἤθελε αὐτός, ἕνα φτωχὸ παιδί, νὰ τὰ βάλει μαζί της. Ὁ νοῦς του πήγαινε μὲ ἀγωνία, στὴν τελετὴ τῆς μύησης, ποὺ θὰ γινόταν σὲ λίγο.

Θὰ γλύτωνε ἄραγε κατόπι;..

—Ἀρκεῖ, συλλογιζόταν, νὰ μοῦ ἀφήσουν τὴν ἐλευθερία ποὺ ἔχω καὶ τώρα! Ἀρκεῖ νὰ μοῦχουν ἀρκετὴ ἐμπιστοσύνη ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὸ σκάσω, ὅταν ἔρθει ἡ στιγμή! Καὶ τότε, τί πολύτιμες πληροφορίες ποὺ θὰ ἀνακοινώσω στὴ γαλλικὴ κυβέρνηση καὶ τί ὑπηρεσία θὰ προσφέρω στὴν πατρίδα μου, ἂν συντελέσω στὴ σύλληψη αὐτῆς τῆς ληστοσυμμορίας ποὺ λυμαίνεται τὸν κόσμο!

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ Φραγκίσκος πῆρε ἀπὸ μέσα του τὴν ἀπόφαση νὰ κατακτήσει μὲ κάθε τρόπο τὴν ἐμπιστοσύνη αὐτῆς τῆς γυναίκας, ποὺ εὐτυχῶς ἔδειχνε τόσο φυσικὴ συμπάθεια σ' αὐτὸν καὶ στὴ Λούση. Μὰ ἡ παρουσία τῆς αἰώνιας μὶς Μαίρης ἐμπόδισε τὰ παιδιὰ νὰ μιλήσουν τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Ἄ, τί ὄρεξη ποὺ εἶχαν νὰ τὴ στείλουν στὸ διάβολο τὴ σιωπηλὴ κι' ἄμεπτη αὐτὴ γυναίκα, ποὺ πρόσεχε νὰ ἱκανοποιεῖ ὅλες τους τὶς ἐπιθυμίες, κι' ὅμως τοὺς ἦταν τόσο βαθιὰ ἀντιπαθητική!

Κι' οἱ δυὸ συλλογιζόνταν τὸν κ. Καρινό. Ποῦ βρισκόταν ἄραγε αὐτὴ τὴ στιγμή, πληρώνοντας αὐτὸς τὴν ἐκδίκηση τοῦ σκληροῦ ἀρχηγοῦ; Ὁ Φραγκίσκος ἄκουσε τὴ μὶς Μαργκαρὲτ ποὺ διέταξε νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὸ μεταλλεῖο. Ἀπὸ τὶς συνομιλίες του μὲ τὸ Μάριο κι' ἀπὸ ὅσα ἄκουγε ἐδῶ καὶ κεῖ, ἤξερε πολὺ καλὰ τί τρομερὸς τόπος ἦταν αὐτὸ τὸ Βοθμαγκό.

Νὰ ρωτοῦσε τὴ μὶς Μαίρη γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, θὰ ἦταν μάταιο. Ἡ γυναίκα αὐτὴ τοὺς ὑπηρετοῦσε καὶ τοὺς ἐπέβλεπε γεμάτη ἀπάθεια, σὰ μιὰ καλοκουρδισμένη μηχανή. Δὲν ἦταν νὰ ἐλπίζει κανένας τὴν παραμικρὴ πληροφορία ἀπ' αὐτή.

— Τοὐλάχιστο νὰ μποροῦσα νὰ βρισκα τὸ Μάριο! συλλογιζόταν τὸ παιδί. Ἐκεῖνος μιλοῦσε τουλάχιστο! Μὰ ὁ Μάριος θὰ βρίσκεται βέβαια μακριά, στὸ Παλάτι τῶν Ἐρειπίων!

Ἐνῷ ἦταν βυθισμένος στὶς σκέψεις αὐτὲς κι' ἔτρωγε τὸ φρούτο του στὴ μικρὴ τραπεζαρία, ὁ Φραγκίσκος εἶδε ξαφνικὰ νὰ μπαίνει ὁ Ντούγκλας ὁ γραμματικός, μαζὶ μὲ δυὸ λευκοφορεμένους ὑπηρέτες.

—Ἤρθε ἡ στιγμή, συλλογίστηκε μὲ κάποια ἀνατριχίλα... Θεέ μου, τί μοῦ μέλλεται ἀκόμα νὰκούσω καὶ νὰ ἰδῶ; Τί νἆναι ἄραγε αὐτὴ ἡ ***μύηση;***

Σὲ λίγο θὰ τὸ μάθαινε κι' αὐτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'

Τὸ φύλλο τοῦ λωτοῦ

Ὁ Ντούγκλας πῆρε τὸ Φραγκίσκο ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὁδήγοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ μπερδεμένο δίχτυ τῶν διαδρόμων, ποὺ χαρακτηρίζουν ὅλες τὶς κατοικίες τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ. Ἀπὸ πίσω τους ἀκολουθοῦσαν λευκοφορεμένοι ὑπηρέτες.

Ἔφτασαν σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, κομμένη μέσα στὸ βράχο, ποὺ φωτιζόταν κι' αὐτὴ ἀπὸ πάνω μοναχά. Καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἄνθρωποι σεργιανοῦσαν μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα καὶ δὲν ἐφάνηκαν νἄδωσαν καμμιὰ προσοχὴ στὸ παιδί, ποὺ μπῆκε μαζὶ μὲ τὴν ἀκολουθία του.

Τὸ φίλο μας τὸν ἔφεραν σ' ἕνα παλιὸ κινέζικο τραπεζάκι ἀπὸ πολύτιμο ξύλο καὶ φίλντισι, ποὺ ἦταν τοποθετημένο πάνω σὲ μιὰ ἐξέδρα στὴν ἄκρη τῆς αἴθουσας. Τριγύρω στὸ τραπέζι ἦταν δώδεκα πολυτελέστατες πολυθρόνες. Ἡ μεσιανὴ ἦταν ψηλότερη καὶ πιὸ πλούσια καὶ φάνταζε σὰν ἀληθινὸς βασιλικὸς θρόνος.

— Τὰ ἐπίπλα αὐτά, εἶπε ὁ Ντούγκλας στὸ παιδί, βλέποντας ὅτι κοίταζε τριγύρω του γεμάτος θαυμασμό, εἶναι παρμένα ἀπὸ ἕνα κινέζικο βασιλικὸ παλάτι.

— Εἶναι «παρμένα»; Καὶ πῶς; ρώτησε περίεργα τὸ παιδί.

Ὁ Ντούγκλας θεώρησε περιττὸ νὰ ἀποκριθεῖ. Ἄλλωστε τὴ στιγμὴ ἐκείνη χτύπησε ἕνα «γκὸκ» κι' ἄνοιξε μιὰ μικρὴ κρυφὴ πόρτα. Τότε παρουσιάστηκε μιὰ γυναίκα ποὺ φοροῦσε ἕνα μαῦρο βελουδένιο φόρεμα ντεκολτὲ καὶ προχώρησε ἡγεμονικά, ἐνῷ ὅλοι ἔσκυβαν μπροστά της, σὰν μπροστὰ σὲ βασιλιά. Ἦταν ἡ μὶς Μαργκαρὲτ καὶ φοροῦσε τὸ φόρεμα τοῦ φύλου της, ὅπως τὄκανε ὅταν παρουσιαζόταν στὶς ἐπίσημες συναθροίσεις τῆς Ἑταιρίας.

Ἀνέβηκε περήφανα τὰ σκαλιὰ τῆς ἐξέδρας καὶ κάθησε στὸ θρόνο, ἐνῷ οἱ ἄλλοι δώδεκα συνεταῖροι τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ κάθησαν στὶς πολυθρόνες τους, πιὸ κοντὰ ἢ πιὸ μακρυὰ ἀπ' τὸν ἀρχηγό, ἀνάλογα μὲ τἀξιώματά τους.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΡΑΒΙ, ΚΑΡΑΒΑΚΙ...

Καράβι, καραβάκι,
Ποῦ πᾶς γιαλὸ-γιαλὸ
Μὲ κόκκινη σημαία
Καὶ μὲ χρυσὸ σταυρό;

— Πάω νὰ φορτώσω στάρι
Ἀπάνω στὴ Βλαχιά,
Νἀρθοῦν οἱ Βλαχοπούλες
Μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά,

— Καράβι, καραβάκι,
Ποῦ πᾶς γιαλὸ-γιαλό,
Ἂν εἶσαι γιὰ τὴν Πόλη,
Στάσου νἀρθῶ κι' ἐγώ.

Δαΐκὸ [Παιχνίδια καὶ Τραγούδια]

ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΓΟΗΤΕΙΑ

Ἦταν ἕνας κάμπος πλημμυρισμένος ἀπ' τὸ χρυσάφι τῶν σταχυῶν, ποὺ κυμάτιζαν ὅλα πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση ὅταν φυσοῦσε τἀγέρι, δροσερὸ καὶ κάποτε ὑγρό, ἀφοῦ κάτω ἀπ' τὸν κάμπο ἁπλωνόταν ὁλόφωτη ἡ θάλασσα.

Τὰ στάχυα, ὅσο τοὺς ἐπέτρεπε τὸ μικρό τους ἀνάστημα, ἔβλεπαν μιὰ ὁλόλαμπρη γυαλένια πλάκα, ἕναν ἀκανόνιστον ἀστραφτερὸ καθρέφτη ποὺ ἀντανακλοῦσε μιὰ λάμψη θαμπωτικὴ κάτω ἀπ' τὸ ἡλιακὸ φῶς. Τί ἦταν αὐτὴ ἡ πλάκα, ποιὲς ὁμορφιὲς μποροῦσε νὰ τοὺς δείξει στὸ βάθος του αὐτὸς ὁ καθρέφτης δὲν ἤξεραν οὔτε μποροῦσαν νὰ σκεφτοῦν. *Πολλὰ στάχυα, ψηλότερα ἀπ' τἄλλα στὸ ἀνάστημα, προσπάθησαν κάποτε νὰ ξεμακρύνουν πιὸ πέρα ἀκόμη, κεῖ ποῦ χανόταν ἡ θάλασσα μὲ μιὰν ἀστραφτερὴ λουρίδα στὸν ὁρίζοντα* — σὰν ἀπὸ κεῖ ν' ἀρχινοῦσε ἕνας ἄλλος κόσμος, παραμυθένιος, μαγικός, ἄγνωστος...

Ἕνα ἀπ' αὐτὰ μπόρεσε νὰ διακρίνει μὲ θαυμασμὸ ἕνα μεγάλο, κατάλευκο πουλί, μὲ τὶς φτερούγες ὁλάνοιχτες, ποὺ γλυστροῦσε γοργὰ πάνω στὴν ἴδιαν ἐκείνη ἀστραφτερὴ γραμμή. Τότε στ' ἄλλα τὰ στάχυα κι' ἀπόμειναν ὅλα ἀσάλευτα ἀπ' τὸ θαυμασμό. Ὅλη τὴν ἄλλη μέρα προσμέναν νὰ ἰδοῦνε τὸ μαγικὸ ἐκεῖνο πουλὶ ποὺ ἴσως ξαναπερνοῦσε. Μὰ δὲ φάνηκε. Εἶδαν ὅμως κάτι ἄλλο ποὺταν τόσο ὡραῖο, τόσο ἁρμονικό, ὥστε τὰ ἔκανε νὰ ξεχάσουν τὸ πουλὶ τοῦ συντρόφου τους. Ἦταν ἀπ' τἄλλο μέρος, στὴ Δύση, μιὰ ὁλόφλογη, ρόδινη σφαῖρα — σὰ ζωγραφιά,—ποὺ ἔγερνε ἁπαλὰ νὰ βουτήξει στὴ θάλασσα, μέσα σὲ μιὰ τέτοια ἁρμονία χρωμάτων ποὺ δὲ μποροῦσες νὰ μὴ θαυμάσεις.

Πρώτη φορὰ εἶχαν προσέξει πρὸς τὰ ἐκεῖ τὰ στάχυα καὶ πρώτη φορὰ βλέπανε μιὰ τέτοια ὁμορφιά. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισαν ὅτι σιγὰ-σιγὰ ἔπερναν κι' αὐτὰ κάτι ἀπ' τὴν ὁμορφιὰ ἐκείνη. Καὶ καθὼς ὁ κάμπος φωτιζόνταν ὅλος ἀπ' τὶς ξανθὲς κι' ἀλικες ἀποχρώσεις, πίστεψαν ὅτι βρίσκουνταν στὴν ὀνειρεμένη ἐκείνη χώρα ποὺ ἄρχιζε ἀπ' τὴν ἀστραφτερὴ γραμμὴ ποὺχαν δεῖ στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΒ'.

Ἄξαφνα, ἡ Ἐλμίρα ἀκούει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της σὰ μιὰ κανονιά. Καὶ πρὶν προφτάσῃ νὰ τὸ σηκώσῃ, γιὰ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει, βλέπει μπροστὰ στὰ πόδια της μιὰ βροχὴ ἀπὸ σπασμένα γυαλιὰ καὶ μιὰ ἀρκούδα καταματωμένη νὰ μουγγρίζῃ σπαραχτικά.

Γιατί πέφτοντας, ἡ Ἀράπα ἔσπασε μὲ τὸ βάρος της τὴ γυάλινη σκεπὴ κι' ἔσκασε μέσα στὸ ἀτελιὲ σὰ μπόμπα!

Ἐννοεῖται πὼς τὸ ἀτελιὲ ἔγινε «γῆς Μαδιὰμ» καθὼς λένε. Τραπέζια, κα-

ρέκλες, καβαλέτα, μουσαμάδες, βάζα, πινέλλα, χρώματα, ὅλα ἔσπασαν, ζουλίχθηκαν, ξεσχίσθηκαν, χύθηκαν, σκορπίσθηκαν, ἄλλα ἀπὸ τὸν ὄγκο τῆς ἀρκούδας, ἄλλα ἀπὸ τὰ ξύλα καὶ τὰ γυαλιὰ τῆς σκεπῆς ποὺ ἔπεσαν ἀπάνω τους.

Δὲν ξέρω τί θὰ κάνατε σεῖς στὴ θέση τῆς δυστυχισμένης κυρίας Ἐλμίρας. Ξέρω ὅμως πὼς αὐτὴ λιγοθύμησε. Κι' ὅταν, ἀκούγοντας τὴν κοσμοχαλασιά, ἔτρεξε στὸ ἀτελιὲ ἡ Πελαγία, βρῆκε τὴν κυρά της χάμω ξερή, καὶ δίπλα της μιὰν ἀρκούδα ποὺ, καρφωμένη μὲ μιὰ δράνα, ἀγκομαχοῦσε καὶ ξεψυχοῦσε.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΟΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΚΡΟΣ μου φίλος Γῶγος ἔχει κλίση στὸ... ἐμπόριο. Κάποιος θἀποροῦσε: πῶς; ὑπάρχει καὶ τέτοια κλίση; γεννιέται κανείς,—γιατὶ αὐτὸ ἐννοοῦμε ὅταν λέμε «ἔχει κλίση»,—γιὰ νὰ γίνῃ ἔμπορος, νἀγοράζῃ δηλαδὴ ἕνα πρᾶγμα καὶ νὰ τὸ πουλῇ ἀκριβότερ' ἀπ' ὅ,τι τὸ ἀγόρασε, γιὰ νὰ κερδίζῃ τὴ διαφορά; Μὰ βεβαιότατα! Ὁ Γῶγος, παραδείγματος χάρη, ἄρχισε νὰ τὸ κάνῃ ἀπὸ τόσο μικρός,—καὶ χωρὶς νὰ τοῦ τὸ μάθῃ κανένας, αὐθόρμητα, μόνος του, μὲ τὸ νοῦ του,—ὥστε γιὰ μένα δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία: γεννήθηκε μὲ μιὰ τέτοια «ἐμπορικὴ ἱκανότητα», κληρονομημένη ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους προγόνους του. Γιατὶ κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἤπειρο· κι' ἂν ὁ πατέρας του εἶναι καθηγητής, ὁ πάππος του ὅμως ἦταν ἔμπορος κι' ὁ πρόπαππός του τὸ ἴδιο. Ἀφίνω δὰ τὴν οἰκογένεια τῆς μητέρας του, ποὺ πολλὰ μέλη της,—πάππος, θεοὶ καὶ μεγάλοι θεοί,—ἐμπορευόνταν, σκορπισμένοι σ' ὅλη τὴν Ἀνατολή.

Κι' ἡ κλίση τοῦ Γώγου φανερώθηκε νωρὶς-νωρὶς μὲ τὰ σχολικὰ βιβλία. Πολλὰ παιδιὰ στὸ σχολεῖο ἀγοράζουν μεταχειρισμένα ἀπὸ ἄλλα παιδιὰ καὶ πουλοῦν τὰ δικά τους βιβλία, ὅταν περνοῦν σ' ἄλλη τάξη καὶ δὲν τὰ χρειάζονται πιά. Τἔκανε κι' ὁ Γῶγος, κατορθώνοντας νὰ πουλῇ τὰ δικά του ἀκριβότερα καὶ νἀγοράζῃ τῶν ἀλλοῶν φθηνότερα. Ἀλλὰ δὲν περιοριζόταν σ' αὐτό. Ἤταν τότε σὲ μιὰ Ἐπαρχία. Ἐκεῖ ἔμαθε πὼς ὁ βιβλιοπώλης ποὺ ἔφερνε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ πουλοῦσε στὰ παιδιὰ καινούργια βιβλία, εἶχε ἀπὸ τοὺς ἐκδότες μιὰ ἔκπτωση,—25%· ἂς ποῦμε ἀπάνω στὴν τιμὴ τοῦ βιβλίου,—καὶ πὼς ἡ ἔκπτωσή αὐτὴ ἦταν ἡ ἀμοιβή του, τὸ κέρδος του. Ἕνα βιβλίο π. χ: 5 δραχμῶν, τὸ ἀγόραζε ἀπὸ τὸν ἐκδότη μόνο δρ. 3,75· καὶ μεταπουλώντας το, κέρδιζε ἀπ' αὐτὸ 1, 25. Τί ἔκαμε λοιπὸν ὁ Γῶγος; Συνεννοήθηκε μ' ἄλλα παιδιὰ ποὺ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ διάφορα βιβλία, πῆρε τὰ λεπτά, τὰ παρήγγειλε ὅλα μαζὶ σ' ἕναν ἐκδότη στὴν Ἀθήνα, ὁ ἐκδότης φυσικὰ τοῦ ἔκαμε ἔκπτωση ἀφοῦ ἀγόραζε χοντρικῶς κι' ὁ Γῶγος ὠφελήθηκε τὴ διαφορά. Γλυκάθηκε τότε ἀπ' τὸ κέρδος κι' ἐξακολούθησε νὰ κάνῃ τὸ μικρὸ αὐτὸ ἐμπόριο, ὁλοένα μάλιστα σ' εὐρύτερη κλίμακα, ὥς που ἀναγκήθηκε ὁ ἀδικούμενος βιβλιοπώλης, ἐνέργησε, κι' ὁ δάσκαλος ἀπαγόρευσε στὸ μαθητὴ τὸ «παιχνίδι».

Θὰ πῆτε: Μὰ πῶς τὸν ἐμπιστευόνταν τὰ παιδιά, νὰ τοῦ δίνουν μπροστὰ τὰ λεπτὰ γιὰ νὰ παραγγέλνῃ τὰ βιβλία; Ἔ, μ' αὐτὸ ἦταν κι' ἡ ἱκανότη του, ἡ ἀξία του, ἡ κλίση του: τὰ ἔπειθε, ἤξερε νὰ τὰ πείθῃ. Κι' ἐκεῖνα πάλι, ὅσο ἔδλεπαν πὼς δὲν τοὺς γελοῦσε, δὲν τοὺς ἔτρωγε τὰ λεπτά, ἀλλὰ τοὺς ἔφερνε τακτικὰ καὶ γρήγορα τὰ βιβλία, τόσο περισσότερο τὸν ἐμπιστευόνταν, τόσο πιὸ εὔκολα τοῦ ἔδιναν λεπτά. Καὶ γιὰ νὰ τὸν προτιμοῦν ἀπὸ τὸν βιβλιοπώλη, ὁ Γῶγος ἔκανε κι' ἕν' ἄλλο: εὐχαριστιόταν μὲ μικρότερο κέρδος, κρατοῦσε λιγότερο ἀπὸ τὴν ἔκπτωση τῶν 25%, κι' ἔτσι μποροῦσε νὰ δίνῃ τὰ βιβλία φθηνότερα. Π. χ: 4,50 τὸ βιβλίο ποὺ θἀγόραζαν ἀπὸ τὸ βιβλιοπώλη 5 δραχμές. Γιατὶ δὲν ἔχανε τίποτα· ἀπεναντίας κέρδιζε καὶ κάτι τι ὅταν αὐτὸς τὸ πλήρωνε στὸν ἐκδότη μόνο 3,75. Δὲν εἶναι σωστὸς ὁ λογαριασμός;

Βλέπετε λοιπὸν πόσες «ἐμπορικὲς ἰδιότητες» εἶχε ἀπὸ πολὺ μικρὸς ὁ φίλος μου Γῶγος: τὴν πειθώ, τὴν εὐγλωττία, τὴν ἐξυπνάδα, τὴ δραστηριότητα, τὴν τάξη, τὴν τιμιότητα. Κι' ἀκόμα ἤξερε νὰ γράφῃ ἕνα γράμμα, γιὰ νὰ κάνῃ τὴν παραγγελία του,—πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ κάμουν ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του. Ἔμπορος τελοσπάντων γεννημένος. Γι' αὐτὸ σήμερα, στὴν Ἀθήνα, σπουδάζει ἐμπορικά, κι' αὔριο, εἶμαι βέβαιος, θὰ γίγῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἕλληνες ἐμπόρους, θὰ ὠφελήσῃ τὸν τόπο του καὶ θὰ κερδίσῃ κι' αὐτὸς ἑκατομμύρια. Εἶναι ἄλλωστε τὸνειρό του. Καὶ θυμούμενος ἕνα λόγο τοῦ Χάϊνε, τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ ποιητῆ, ποὺ στὰ νιάτα του ἔκαμε κι' ὀπάλληλος σ' ἐμπορικὸ γραφεῖο, μοῦ λέει καμμιὰ φορὰ χαμογελώντας: «Τώρα εἶμαι κι' ἐγὼ μαθητευόμενος ἑκατομμυριοῦχος!».

Εἶπα παραπάνω πὼς ὁ Γῶγος θὰ ὠφεληθῇ καὶ τὸν τόπο του. Μὰ εἶναι ὠφέλιμος στὸν τόπο κι' ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ θέλει νὰ πλουτήσῃ μ' ἐμπόριο;—Ἀκοῦς ἐκεῖ! Μόνο λοιπὸν ὁ δάσκαλος, ὁ γιατρός, ὁ δικηγόρος, ὁ μηχανικὸς ἢ ὁ ἐργάτης χρειάζονται στὴν κοινωνία καὶ στὸν ὀργανισμό της: Χρειάζεται κι' ὁ ἔμπορος. Εἶναι ἀπαραίτητος μάλιστα. Οὔτε θὰ ὑπῆρχε ἂν δὲν χρειαζόταν. Μὲ τὴ διαφορὰ μόνο πὼς πρέπει νὰ εἶναι τίμιος καὶ νὰ μὴν κοιτάζῃ νὰ πλουτήσῃ μέ... αἰσχροκέρδεια. Γιὰ τὸν ἔμπορο ἴσα-ἴσα ἔδωσε ὁ ἀρχαῖος σοφὸς τὸ παράγγελμα: «Ζημίαν μᾶλλον αἱροῦ ἢ **κέρδος αἰσχρόν**». Κι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἔμβλημα τοῦ καλοῦ, τοῦ τιμίου ἐμπόρου.

Φυσικά, ὅ,τι κάνει κανένας σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, τὸ κάνει καὶ γιὰ νὰ κερδίζῃ. Κι' ὁ ἔμπορος, κι' ὁ βιομήχανος, κι' ὁ τραπεζίτης, κι' ὁ ἐπιστήμονας, κι' ὁ συγγραφέας ἀκόμα. Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους διηγηματογράφους τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ κόσμου, ὁ Γκὺντέ-Μωπασσάν, ὁμολογοῦσε εἰλικρινέστατα: «γράφω γιὰ νὰ βγάζω λεπτά». Κι' ἔβγαζε πραγματικῶς πολλά, ἄπειρα. Ὠφελοῦσε ὅμως καὶ τὸν κόσμο, γιατὶ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ καταλάβαινε, ἢ καὶ θὰ ὑποπτευόταν ἁπλῶς πὼς τὸν ἔδλαπτε, θἄπρεπε νὰ σπάσῃ τὴν πέννα του. Ἀπαράλλαχτα κι' ἕνας ἔμπορος: θἄπρεπε νὰ κλείσῃ τὸ μαγαζί του τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν θὰ εἶχε νὰ πουλῇ παρὰ ψεύτικα ἢ νοθευμένα πράγματα. Γιατὶ θὰ ἔδλαπτε τὴν κοινωνία, ἀδιάφορο ἂν θὰ πλούτιζε αὐτός. Ὅπως θὰ πλούτιζε, ἂν εἶχε καὶ τὴν ἀσυνειδησία νὰ πουλῇ μ' ἕνα μεγάλο ἀθέμιτο, παράνομο κέρδος. Τὸ ξέρω τώρα ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ τὸ κάνουν. Ἀλλ' αὐτοὶ δὲν εἶναι οἱ καλοί, οἱ τίμιοι, οἱ χρήσιμοι ἔμποροι. Εἶναι οἱ κακοί, οἱ ἀσυνείδητοι, οἱ βλαβεροί, ποὺ βλάπτουν πολλὲς φορὲς καὶ τὸν ἑαυτό τους.

Ἔ, ὁ μικρός μου φίλος Γῶγος, ὁ μαθητευόμενος ἑκατομμυριοῦχος, δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ ἀπ' αὐτούς.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἄμεσο. Ἡ ἰδέα αὐτὴ πὼς μποροῦσε κάποτε ἡ μητέρα του νὰ λάδῃ τὴν ἀνάγκη του, νὰ ζητήσῃ τὴν προστασία του, ἔκαμε τὸν Τζὰκ νὰ τὸ ἀποφάσισῃ.

Τὴν κοίταξε ἴσια στὰ μάτια:

— Ὁρκίσου μου πὼς θὰ μάγαπᾶς πάντα καὶ δὲ θὰ ντρέπεσαι γιὰ μένα ὅταν θὰ βλέπῃς τὰ χέρια μου μαῦρα!..

—Ὤ, Τζάκ! Εἶναι δυνατό;

Καὶ τὸν γέμισε φιλιὰ καὶ χάδια, σὰ νἄθελε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή της καὶ τὴν τύψη της. Γιατὶ ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, αἰστάνθηκε μιὰ μεγάλη τύψη ποὺ θὰ τὴν εἶχε σ' ὅλη της τὴ ζωή. Καὶ ποτὲ πιά, ποτὲ ἡ δύστυχη μητέρα δὲν θὰ συλλογιζόταν αὐτὸ τὸ παιδὶ χωρὶς μιὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιά της.

—Ἔλα, μαμμά, φτάνει! εἶπε μὲ ἀπόφαση ὁ Τζάκ. Πάμε κάτω, νὰ τοῦ πῶ πὼς δέχομαι.

Κάτω, οἱ Ρατέδες ἦταν ἀκόμα στὸ τραπέζι. Καὶ τοὺς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση τὸ σοβαρὸ κι' ἀποφασιστικὸ ὕφος ποὺ εἶχε μπαίνοντας τὸ παιδί.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμη, εἶπε στὸν Νταρζαντόν. Ἔκαμα ἄσχημα ν' ἀρνηθῶ αὐτὸ ποὺ μοῦ προτείνατε. Τώρα δέχομαι καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

— Πολὺ καλά, μικρέ! ἀποκρίθηκε ὁ ποιητὴς μ' ἐπισημότητα. Τὄξερα ἐγὼ πὼς ἡ σκέψη θὰ νικοῦσε στὸ τέλος τὴν ἀντίστασή σου. Χαίρω πολὺ ποὺ ἀναγνωρίζεις τὴν ἀξία καὶ τὴν εἰλικρίνεια τῆς προσφορᾶς μου. Εὐχαρίστησε καὶ τὸ φίλο μας Λαμπασσέντρ, γιατὶ σ' αὐτὸν χρωστᾶς τὴν καλή αὐτὴ τύχη. Αὐτὸς σοῦ ἄνοιξε διάπλατη τὴ θύρα τοῦ Μέλλοντος!

Ὁ τραγουδιστὴς ἔτεινε τὴ χερούκλα του, ὅπου χάθηκε τὸ χεράκι τοῦ Τζάκ.

— Τόκα μιά, μπίρο μου! τοῦ εἶπε, ὅπως θὰ μιλοῦσε καὶ σ' ἕναν ἐργάτη, παλιό του σύντροφο καὶ φίλο στὸ σιδηρουργεῖο.

Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μιλοῦσε πάντα στὸν Τζὰκ μὲ τὴν ἰδιαίτερη γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζονται μεταξύ τους οἱ ἐργάτες.

Τὶς ὀκτὼ ἀκόλουθες ἡμέρες, ὁ Τζὰκ δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ τριγυρίζῃ στὰ δάσῃ καὶ στοὺς δρόμους. Ἤταν μελαγχολικὸς καὶ σοβαρὸς σὰ μεγάλος. Εἶχε γίνει πιὰ ὁ «μπίρος» Τζὰκ τοῦ Λαμπασσέντρ. Καὶ θἄλεγες πὼς ἤθελε νὰ ξαναδῇ καὶ ν' ἀποχαιρετήσῃ ἀκόμη μιὰ φορά, μεγάλος, τἀγαπημένα μέρη ὅπου ἔζησε σὰν ἦταν παιδί...

Ὤ, ἡ γριὰ Μπάμπω μποροῦσε τώρα νὰ τὸν φοβερίζῃ καὶ νὰ τὸν κυνηγᾷ ὅσο ἤθελε. Ὁ γέρο-Τζὰκ δὲν τὴ φοβόταν πιά. Θὰ μποροῦσε μάλιστα νὰ τῆς σηκώσῃ καὶ τὸ φόρτωμά της, ἂν ἤθελε νὰ βάλῃ τὴ δύναμή του. Ἀλλὰ ἡ μεγάλη του λύπη ἦταν ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πάῃ καὶ στοῦ Ριδάλ, νἀποχαιρετήσῃ τὴ Σεσίλη. Τοῦ κάκου παρακαλοῦσε τὴ μητέρα του νὰ τὸν ἀφίσῃ.

—Ὄχι, παιδί μου, τοῦ ἔλεγε ἡ Ἴδα, δὲν κάνει. Ὕστερ' ἀπὸ τὴ σκηνὴ ποὺ μᾶς ἔκαμε ὁ γιατρός, θὰ τοῦ κακοφαινόταν τοῦ πατέρα σου ἂν μάθαινε πὼς πῆγες.

Μόνο τὴν παραμονὴ τοῦ ταξιδιοῦ, στὴ χαρὰ τοῦ θριάμβου του, ὁ Νταρζαντὸν τοῦ τὸ ἐπέτρεψε. Κι' ὁ Τζὰκ πῆγε στοῦ Ριδάλ πρὸς τὸ βράδυ.

Ψυχὴ στὸ διάδρομο, ψυχὴ καὶ στὸ φαρμακεῖο ποὺ ἡ γρίλλιες του ἦταν κλειστές. Μόνο ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη ἔβγαινε λίγο φῶς· (κι' ὀνόμαζαν «βιβλιοθήκη» μιὰν ἀπέραντη σοφίτα, γεμάτη λεξικά, ἄτλαντες, ἰατρικὰ βιβλία κι' ἄλλα διάφορα.) Ὁ γιατρὸς ἦταν ἐκεῖ-μέσα, διάλεγε ἀπ' αὐτὰ καὶ τἄβαζε σὲ μιὰ κάσσα.

— Ἀ, ἤρθες; εἶπε στὸ παιδί. Ἤμουν βέβαιος πὼς δὲν θἀφεύγες, ἂν δὲν ἐρχόσουν νὰ μοῦ πῆς ἕν' ἀντίο... Δὲν σἀφιναν, ἔ;.. Ἂς εἶναι, φταίω κι' ἐγώ. Ἔπρεπε νὰ κρατήσω τὴ γλῶσσα μου. Ἡ γυναίκα μου μὲ μάλωσε πολύ... Ξέρεις, ἀλήθεια, ἔφυγε χτὲς μὲ τὴ μικρή. Τὶς ἔστειλα στὰ Πυρηναῖα, νὰ περάσουν κανένα μῆνα στῆς ἀδελφῆς μου. Ἤταν λίγο ἄρρωστη ἡ μικρή. Ἔκαμα τὴν ἀνοησία νὰ τῆς πῶ ἄξαφνα γιὰ τὴν ἀναχώρησή σου, ἐνῶ ἔπρεπε μὲ τρόπο... Ἄχ, τὰ παιδιά!.. Νομίζεις πὼς δὲν καταλαβαίνουν καὶ δὲν αἰσθάνονται τίποτα· κι' ἄξαφνα τὰ βλέπεις νὰ λυποῦνται σὰν καὶ μᾶς.

Μιλοῦσε στὸν Τζὰκ σὰ νἄταν τώρα μεγάλος· κι' ὅμως, ἀκούγοντας πὼς ἡ μικρή του φίλη ἀρρώστησε ἐξ αἰτίας του κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ, ὁ γέρο-Τζὰκ καταλυπήθηκε καὶ τούρχόταν νὰ κλάψῃ σὰν παιδί.

Ἔδλεπε τὰ σκόρπια βιβλία στὴ μεγάλη ἐκείνη μελαγχολικὴ κάμαρα, ποὺ τὴ φώτιζε ἀμυδρὰ ἕνα κερί, τοποθετημένο στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, κοντὰ στὸ γκρόγκ καὶ στὸ μπουκάλι τῆς ρακῆς. Τώρα, φαίνεται, ποὺ ἔλειπε ἡ γυναίκα του, ὁ γιατρὸς ἔπινε κάτι παραπάνω, — ἔ, παλιὰ συνήθεια τοῦ καραβιοῦ,—κι' ἦταν κόκκινος, καὶ τὰ μάτια του γυαλίζαν, καθὼς διάλεγε βιβλία, τἀ ξεσκόνιζε καὶ τἄρριχνε σ' ἐκείνη τὴν κάσσα.

«—Τζάκ! θυμοῦ...» (Σελ. 273 στ. γ'.)

— Ξέρεις τί κάνω ἐδῶ, Τζάκ;

— Ὄχι, κύριε Ριδάλ.

— Διαλέγω βιβλία γιὰ σένα. Θὰ τὰ πάρῃς μαζί σου καὶ θὰ διαβάζῃς. Ἀκοῦς; Θὰ διαβάζῃς ὅταν θἄχῃς λίγο καιρό. Νὰ ξέρῃς, παιδί μου, καὶ νὰ θυμᾶσαι πὼς τὰ βιβλία εἶναι ἀληθινοὶ φίλοι. Στὶς μεγάλες πίκρες τῆς ζωῆς, μπορεῖ κανεὶς νὰ προστρέχῃ σ' αὐτά, βέβαιος πὼς θὰ τοῦ μιλήσουν ὅπως πρέπει καὶ θὰ τὸν παρηγορήσουν. Ὤ, τί θὰ γινόμουν κι' ἐγώ, μὲ τὸ κακὸ ποὺ μὲ βρῆκε τότε, ἂν δὲν εἶχα κι' αὐτὰ τὰ βιβλία!.. Ἴδες, ἰδές; πόσα σοῦ διάλεξα!.. Θέλω ὅμως νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς πὼς θὰ τὰ διαβάζῃς.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, κύριε Ριδάλ!

— Θὰ τὰ καταλαβαίνεις τώρα ὅλα. Μὰ κι' ὅσα δὲν θὰ καταλαβαίνεις, πάντα καλὸ θὰ σοῦ κάνουν, πάντα θὰ ρίχνουν στὸ νοῦ σου ἕνα φῶς... Νά, ἡ κάσσα γέμισε, Μπορεῖς νὰ τὴν πάρῃς; Ὄχι, εἶναι βαρειά. Θὰ σοῦ τὴ στείλω αὔριο. Ἔλα τώρα νὰ σἀποχαιρετήσω.

Κι' ὁ καλὸς ἄνθρωπος, πιάνοντας τὸ κεφάλι τοῦ Τζὰκ μὲ τὰ δυό του χέρια, τὸν φίλησε δυὸ-τρεῖς φορὲς δυνατά.

— Σὲ φίλησα καὶ γιὰ τὴ Σεσίλη, τοῦ εἶπε ὕστερα μὲ ἀγαθὸ χαμόγελο.

Καί, καθὼς ἔκλεινε τὴν πόρτα, ὁ Τζὰκ τὸν ἄκουσε νὰ ψιθυρίζῃ:

«Κακόμοιρο παιδί!.. Κακόμοιρο παιδί!»

Ἔτσι, ὅπως τὄπε καὶ τότε ὁ παπᾶς ἐκεῖνος ὁ ἄξέχαστος, στὸ Λύκειο τοῦ Βωζιράρ. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως πὼς τώρα, ὁ Τζὰκ ἤξερε γιατὶ τὸν λυπόνταν.

Τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὴν ἀναχώρηση τοῦ παιδιοῦ, τὸ σπιτάκι ἀναστατώθηκε. Φόρτωναν τὰ μπαγάγια στὸ κάρρο ποὺ ἦταν σταματισμένο στὴν πόρτα. Ὁ Λαμπασσέντρ, μὲ μιὰν ἀλλόκοτη ταξιδιωτικὴ στολή,—γκέτρες ἀψηλές, μπλούζα ἀπὸ πράσινο βελοῦδο, μεγάλο καπέλλο, πέτσινο σάκκο μὲ λουρί,—πηγαινορχόταν βγάζοντας τὴ νότα του. Ὁ ποιητὴς ἦταν σοβαρὸς μαζὶ καὶ χαρούμενος. Ἡ Ἴδα φιλοῦσε καὶ ξαναφιλοῦσε τὸν Τζάκ, κι' ὅλο ρωτοῦσε, ὅλο κοίταζε μὴν ξέχασαν τίποτα...

Ὄχι, τίποτα δὲν εἶχαν ξεχάσει, τίποτα δὲν ἔλειπε. Γιὰ ἐργάτης μάλιστα, ὁ Τζὰκ ἔπαιρνε μαζί του πάρα πολλά. Καὶ ροῦχα, κι' ἀσπρόρρουχα, καὶ σκεπάσματα, καὶ βιβλία...

— Νὰ μοῦ τὸν προσέχετε, κύριε Λαμπασσέντρ.

— Σὰν τὴ νότα μου, κυρία μου!

— Τζάκ!

— Μαμμά!

Φιλήθηκαν ἀκόμα μιὰ φορά. Ἡ Ἴδα ἔκλαιγε μὲ λυγμούς. Ὁ Τζὰκ ὅμως δὲν ἔδειχνε τόσο τὴ συγκίνησή του. Ἡ ἰδέα πὼς πήγαινε νὰ ἐργασθῇ γιὰ τὴ μητέρα του, τὸν ἔκανε δυνατό, γενναῖο τὸ γέρο-Τζάκ...

Στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου, γύρισε νὰ ἰδῇ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ δάσος, τὸ σπίτι, τὸ περβόλι, τὸ φράχτη καὶ τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας ἐκείνης ποὺ τοῦ γελοῦσε μέσ' στὰ κλάματα.

— Τζάκ! νὰ μᾶς γράφῃς συχνά! φώναξε ἡ μητέρα.

Κι' ὁ ποιητὴς μὲ στόμφο:

— Τζάκ, θυμοῦ: ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μυθιστόρημα!..

Γιὰ κεῖνον ὅμως ἦταν...

Κι' ἀπὸ τὸ κατώφλι τῆς ξώπορτας μὲ τὴ χρυσὴ ἐπιγραφή, ἀνάμεσα στὶς τριανταφυλλιὲς ποὺ στόλιζαν ἀπέξω τὸ σπιτάκι του, δίπλα στὴν Ἴδα ποὺ τὸν κρατοῦσε, ὁ σκληρὸς ἄνθρωπος, ὁ ἐγωϊστής, ἔπαιρνε ὕφος πατρικὸ κι' ἀποχαιρετοῦσε τὸ παιδὶ ποὺ εἶχε διώξει...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΜΕΡΟΥΣ

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Τὸ πρῶτο λουλούδι ποὺ θαυμάζει τὸ παιδάκι, εἶναι τὸ λεγόμενο **δειλινό**. Ἔχει ἐλκυστικὴ ποικιλία χρωμάτων, εἶναι χαμηλὸς θάμνος, δὲν ἔχει ἀγκάθια, κόβεται εὔκολα, ἔχει καὶ μιὰ χαρακτηριστικὴ μυρωδιὰ ποὺ ὄχι μόνο δὲν τὴ λησμονεῖ κανεὶς σὲ ὅλη του τὴ ζωή, ἀλλὰ καὶ νομίζει, ὁσάκις τὴν μυρίζει, πὼς εἶναι παιδί...

Δ. ΓΡ. Κ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΞΕΝΟΣ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 166]

Ἔγειρε ὁ ξένος ἀπαλά
στὸ ἔρημο ἀκρογιάλι
Νὰ ξεκουράσει τὸ κορμί,
τὸ κοσμογυρισμένο,
Κι' ἤλθεν ὁ ὕπνος ὁ γλυκός,
νὰ τὸν σηκώσῃ ἀγάλι
Καὶ νὰ τὸν φέρῃ μακριὰ
σὲ κόσμο ὀνειρεμένο.

Εἶναι γλυκὰ τὰ ὄνειρα
ποὺ βλέπει πάντα ὁ ξένος,
—Τί κι' ἂν στὸν κόσμον ἔρημος
καὶ ἄγνωστος γυρίζει; —
Κι' ἕνα χαμόγελο χαρᾶς
στὰ χείλη του ἀνθίζει,
Κοιμᾶται εὐτυχισμένος . . .

Σὰν ποιὲς ἀγαπητὲς μορφὲς
γύρω τοῦ φτερουγίζουν
Καὶ ποιὰ γλυκὰ χαμόγελα
παιδιῶν τὸν τριγυρίζουν;
Κι' ἄχ, ποιὸ σπιτάκι ποὺ ἀντηχεῖ
ἀπὸ χαρᾶς τραγούδι; . .
Στὸν ὕπνο τοῦ χαμογελᾶ
παρήγορο ἀγγελούδι . . .

Ρόδης Μενέξης

ΥΜΝΟΣ ΣΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΜΟΥ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 141]

Καλέ, πῶς καμαρώνω σήμερα, ποὺ εἶνε μπογιατισμένα τὰ παπούτσια μου! πῶς χαίρομαι! Ὅταν περπατῶ, τὰ πατῶ ἴσια στερεὰ στὸ ἔδαφος καὶ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου μεγάλο, ἐπειδὴ ἔχω μπογιατισμένα τὰ παπούτσια μου. Μάλιστα, σήμερα μόνη μου μπογιάτισα τὰ παπούτσια μου! Γιὰ σκεφτῆτε, δὲν εἶναι λίγο νὰ γυαλίζουν τὰ παπούτσια σου, νἄχουν ἀμιγὲς καφὲ χρῶμα, αὐτὰ τὰ δόλια, τὰ ξασπρισμένα ἀπ' τὴν αἰώνια σκόνη ποὺ τὰ μαστίζει. Σήμερα ὅμως ἀλλάξαν τὰ πράματα. Φτωχά μου παπουτσάκια, πόσο σᾶς ἀγαπῶ! Καλὲ θὰ πετάξω ἀπ' τὴ χαρά μου σήμερα, δὲ χορταίνω νὰ τὰ βλέπω! Τὰ γυρνῶ ἀπ' ἐδῶ, τὰ γυρνῶ ἀπ' ἐκεῖ, τὰ κοιτάω προφίλ, ἀν-φάς... Μὰ γιὰ δέστε, καλέ, πῶς ἀστράφτουν! Φτοῦ νὰ μὴ βασκαθοῦνε!... Ἄ, μα δὲν ὑπάρχει τίποτα πιὸ βλορφο στὸν κόσμο, ἀπὸ τὸ νὰ φορᾶς παπούτσια φρεσκομπογιατισμένα.

Καθὼς περπατῶ, δὲν ξεκολλῶ τὰ μάτια μου ἀπὸ πανω τους· ποῦ καὶ ποῦ μάλιστα σταματῶ γιὰ νὰ τὰ κοιτάξω καλύτερα, ἔτσι λιγάκι κι' ἀπ' τὰ πλάγια. Μὰ εἶναι μεγαλεῖο! Ἄχ, Θεέ μου, καὶ τί ὄμορφη μέρα ποὺ 'ναι σήμερα! . . χαρὰ Θεοῦ! εὐχαριστιέμαι τὸν ἥλιο, τὰ δέντρα, τὸ δρόμο αὐτό, ποὺ 'ναι μάλιστα ἀσφαλτωμένος ἀπ' τὴ μιὰ μπάντα μονάχα— ἐμ' γι' αὐτὸ καὶ γὼ περπατῶ ἀπ' ἐδῶ. Στὸ πεζοδρόμι, καθὼς περπατῶ μ' ἀργὸ καὶ ζωηρὸ βῆμα παίρνει ἡ ματιά μου σ' ἕνα ἰσόγειο μιὰ κυρία ποὺ κάθεται στὸ παραθύρι καὶ ράβει ἢ μᾶλλον μαντάρει—βέβαια καὶ θὰ μαντάρει, ἀφοῦ εἶδα μιὰ χοντρὴ κάλτσα νὰ πηγαινοέρχεται . . . «Νάταν δυνατὸ νἄβλεπε τὰ παπούτσια μου!» συλλογιέμαι· τῆς χαμογελῶ χωρὶς νὰ τὴν ξέρω. Περνᾶ ἕνας διαβάτης πλάϊ μου ἀδιάφορος· μοῦρχεται νὰ τοῦ κῶ καλημέρα. Ὅμως αὐτὸς δὲν γυρνᾶ νὰ κοιτάξῃ τὰ γυαλισμένα μου καὶ ὁλοκάθαρα παπούτσια. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι γεμάτη κέφια. Ἀγαπημένα μου μισοτρύπια παπουτσάκια, πόσο σᾶς ἀγαπῶ! σεῖς μοῦ χαρίσατε ὅλο αὐτὸ τὸ κέφι κι' ἐγὼ νὰ μῆ σᾶς προσέξω ποτέ! Ποῦ σᾶς πετοῦσα τὸ βράδυ μὲ βία, τόνα στὴ μιὰ γωνιὰ καὶ τ' ἄλλο στὴν ἄλλη ὄκρη, καὶ τὸ πρωῒ σᾶς ἔβαζα στὰ ποδάρια βιαστικὰ-βιαστικά, μὴ καταδέχοντας νὰ σᾶς ρίξω μιὰ ματιὰ παρὰ μόνο σὰν φαινόντουσαν λιγάκι ὕποπτες οἱ σόλες! Ἀμ' ποῦ νὰ τὸ ξερα ἐγώ, πῶς ἔχω τέτοια ὄμορφα παπούτσια!...

Μπαίνω τώρα στὸ τράμ. Κοιτάω πῶς καὶ πῶς νὰ μὴ μὲ πατήσῃ κανένας. Θὰ μποροῦσα νὰ στήσω ὁλόκηρο καυγᾶ... Ἄχ Θεέ μου, κι' ἂς ἦταν αὐτὰ τὰ καλὰ παπούτσα νὰ μὴ παληώναν ποτέ!

Πανταχοῦ Παρὼν

ΜΙΚΡΕΣ ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΕΣ

ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΗΣ ΠΙΝΤΟΣ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 153]

Κοιτάζω μὲ ἀλάλητο θαυμασμὸ ἀπὸ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο χωριό. Τί ἀσύγκριτο μεγαλεῖο! Μπροστὰ ὑψώνεται μεγαλόπρεπος ὁ Κόζακας, σκεπασμένος μὲ πυκνὰ καὶ θεόρατα ἔλατα. Μπρούντζινες ζῶνες σὲ πολλὲς μεριές, ἀπὸ κανονικοὺς καὶ χρωματισμένους βράχους, κατακόρυφες καὶ παράλληλες μεταξύ τους, νομίζεις πώς, νά, σὰ βαθειὲς μαχαιριὲς σκίζουνε τὸ μουντοπράσινο μαντύα τοῦ βουνοῦ. Κάτω χάσκει ἕνας ἀπέραντος γκρεμός, ἄβυσσο τρομερή, γεμάτη δῶθε καὶ κεῖθε φουντωμένες κρανιὲς καὶ μεγάλα, πηχτὰ πουρνάρια. Κάπου-κάπου βλέπεις καὶ κάτι ἄγριους κέδρους, ποὺ φαντάζουνε σὰ ροζέδες στὴν πλατειὰ τούτη καὶ μονόχρωμη ζωγραφιά. Πίσω ἡ Πίντο, κρεμασμένη ἀπότομα μὲ τὶς βραχώδικες κορφές της, ξετυλίγει μιὰν ἀτέλειωτη κι' ἀνώμαλη σειρὰ γιγαντένιων βουνῶν. Δὲν ξέρω ποῦ βρίσκουμαι. Νομίζω πὼς ἀόρατα φτερὰ μὲ σηκώνουνε ἀφηλιά. Καὶ κλείνω ἀμέσως τὰ μάτια . . .

Γιοῦ-Γιοῦ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ Σχολεῖο.

— Τί καλεῖται κανών;

— Ἕνα πρᾶγμα ποὺ ἔχει ἐξαιρέσεις.

— Ὠ! . . Καὶ «γενικὸς κανὼν» λοιπόν;

— Ὅταν ἔχει ἀκόμα περισσότερες ἐξαιρέσεις!

(Μετάφρασις) *Μιχ. Ο. Δέφνερ*

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ὅσοι ἔλησε ἡ συνδρομή των, ὀφεῖλουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον.

Ὅσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὑπόλοιπον τῆς συνδρομῆς τοῦ προηγουμένου ἔτους, παρακαλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν, πρέπει νὰ στείλουν δρ. 10 διὰ νὰ πάρουν ψευδώνυμον καὶ νὰ προτείνουν δύο-τρία τῆς ἀρεσκείας των πρὸς ἐκλογήν.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμη δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΤΙΞΕΩΣ

[Ἴδε Διάπλ. 1924, φύλλ. 37]

Σᾶς εἶχα δώσει ἕνα κείμενο μονοκόμματο, χωρὶς κόμματα, χωρὶς τελεῖες, χωρὶς κανένα «σημεῖον στίξεως», γιὰ νὰ τὰ βάλετε σεῖς. Ἰδοὺ τώρα τὰ κείμενο αὐτὸ μὲ τὴν ὀρθή του στίξη, χωρισμένο σὲ παραγράφους, ὅπως τὸ εἶχε γράψει ὁ συγγραφεύς:

ΤΟ ΕΥΡΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

Ἕνα δειλινό, ἐνῷ ὁ Μῆτρος κι' ἡ Μαρία, τὰ χωριατόπουλα, γύριζαν ἀπ' τὸ σχολεῖο μαζὶ μὲ τὸ Γιωργάκη, (ἕνα παιδὶ ἀπ' τὴ χώρα ποὺ τὸ εἶχαν μουσαφίρη στὸ σπίτι τους,) ἡ Μαρία εἶδε χάμω, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, —ἦταν ἐξοχὴ κι' ἐρημιά,— ἕνα πορτοφόλι. Ἔτρεξε μπροστά, τὸ σήκωσε καὶ τἄνοιξε. Ἦταν παλιό, φτωχικὸ κι' εἶχε μέσα πέντε πεντόδραχμα, ἕνα δίδραχμο καὶ τρεῖς δεκάρες.

«Τί χαρὰ μου!» φώναξε ἀμέσως· «βρῆκα ἕνα πορτοφόλι μ' ἕνα σωρὸ λεφτά. Θὰ τὸ δώσω τῆς μάνας μου, νὰ μοῦ ἀγοράσῃ χίλια ὀλὰ πράματα!»

Κι' ὁ Μῆτρος φάνηκε χαρούμενος γιὰ τὸ εὕρημα τῆς Μαρίας: «Εἰκοσιεφτὰ δραχμὲς καὶ τριάντα λεφτά», λογάριασε μὲ τὸ νοῦ του, δὲν εἶναι καὶ λίγα... Ἡ Μαρία μας εἶναι πάντα τυχερή... Μακάρι κι' ἐγώ!»

Ὁ Γιαννάκης ὅμως δὲ μίλησε καθόλου. Πήγαινε σοβαρὸς-σοβαρὸς στὴ μέση τῶν δυὸ ἀδελφιῶν καὶ φαινόταν συλλογισμένος.

«Γιαννάκη», τοῦ εἶπε ἡ Μαρία, «τί ἔχεις; γιατὶ δὲν χαίρεσαι καὶ σὺ γιὰ τὸ πορτοφόλι;

— Μὰ νομίζεις, Μαρία μου, πὼς τὰ λεφτὰ αὐτὰ εἶναι δικά σου καὶ μπορεῖς νὰ τὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις;

— Βέβαια δικά μου εἶναι! Ἐγὼ δὲν τὰ βρῆκα;

— Μὰ γιὰ νὰ τὰ βρεῖς ἐσύ, θὰ πῆ πὼς κάποιος τἄχασε . . .

— Τί νὰ τοῦ κάνω; ἂς πρόσεχε . . . Ἔπειτα, εὔκολο εἶναι νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ τοῦ δώσω τὸ πορτοφόλι του;»

Ἀπὸ μέσα της ὅμως, ἄρχισε κι' ἡ Μαρία νὰ συλλογιέται πώς, ἀλήθεια, τὰ λεφτὰ ἐκεῖνα δὲν ἦταν δικά της. Μὰ κι' ὁ Μῆτρος τὸ ἴδιο. Ἡ χαρὰ τοῦ κόπηκε καὶ ψιθύρισε:

«Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ Γιαννάκης ἔχει δίκιο...»

Ἂν μετρήσετε, θὰ βρῆτε ὅτι τὰ σημεῖα τῆς στίξεως ποὺ χρειάσθηκαν γι' αὐτὸ τὸ κείμενο,—κόμματα, τελεῖες, ἄνω τελεῖες, ἐρωτηματικά, θαυμαστικά, ἀποσιωπητικά (. . ., τρεῖς τελεῖες = ἕνα σημεῖο) εἰσαγωγικά, παρενθέσεις, παῦλες καὶ ἐνωτικά, εἶναι 66. Ἂν προσθέσωμε καὶ τὰ 10 χωρίσματα σὲ παραγράφους, (§), γίνονται τὸ ὅλον 76. Λοιπὸν ἀπ' ὅλους ποὺ διαγωνίσθησαν, ὁ *Ζάνθιππος* ἐπλησίασε περισσότερο αὐτὸ τὸ πρότυπο μὲ 50 στίξεις ὀρθές· (καὶ λέγω στίξεις ὀρθές, γιατὶ δὲν λογαριάζω τὶς λανθασμένες, κόμματα ἢ τελεῖες ἐκεῖ ποὺ δὲν πρέπει ἢ ἐκεῖ ποὺ εἶναι περιττά.» Ἐπειτα ἡ *Ζὰν-Ζαΐν*, μὲ ὀρθὲς στίξεις 54, ὁ *Φιόρης Λεβάντες* κι' ἡ *Ἄῦρα Ἀπριλίου* μὲ 53, ἡ *Κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου* καὶ τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα* μὲ 51 καὶ ὁ *Ἔνας* μὲ 50. Αὐτοὶ παίρνουν τὰ Βραβεῖα κατὰ σειράν.—Α' Ἔπαινο παίρνουν ὅσοι βρῆκαν ἀπὸ 45—49 ὀρθὲς στίξεις. Β' Ἔπαινο ὅσοι βρῆκαν ἀπὸ 40—44. Γ' Ἔπαινο ὅσοι βρῆκαν ἀπὸ 36—39. Κι' Εὔφημο Μνεία οἱ λοιποί.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ζάνθιππος* [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ζὰν Ζαΐν* [19 Ε].— *Φιόρης Λεβάντες* [18 Ε].—(Ἰσότιμος:) *Ἄῦρα Ἀπριλίου* [18 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου* [17 Ε].— *Ἀφρισμένο Κῦμα* [17 Ε].— *Ἕνας* [15 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, *ἀπὸ [15 Ε] εἰς ἕκαστον*: Τριανταφυλλένια, Γαλαξίας, Ἐλεύθερο Πουλί, Τόξον τοῦ Φοίβου, Αἴας, Αἰμίλιος Βαλανάς, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Μάγισσα, Ἄλκηστις.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, *ἀπὸ [12 Ε] εἰς ἕκαστον*: Νανότα, Φτινοπωρινὸ Ἠλιοβασίλεμμα, Κυκλαμιά, Μίμης Ροδάνος, Νάρκισσος, Ρωμαντικός, Φουτουριστής, Πεταχτὴ Μικρούλα, Φιλόσοφος, Ἰωάννης Κίτσος, Πονεμένη Ψυχή, Ὑπὲρ Πατρίδος, Κυπριώτικο Ἀγκάθι, Καλλιόπη Κορδοπάτη, Λεπτὴ Μαργαρίτα, Πανταχοῦ Παρών, Ἑλληνικὴ Δημοκρατία, Ι. Μαργαρίτης, Πόθος τῶν Προσφύγων, Μυοσωτίς, Μίρκα, Δαρβῖνος, Μιχαὴλ Εὐαγγέλου, Αἰμίλιος Ἐαρινός, Προαιώνιος Πόθος, Πέλοψ, Ὡραία Δύσις, ὁ Ἄλλος, Πουλὶ τῆς Καταιγίδος, Εὐρυδίκη Ἀνδρεάδου, Φαληρικὴ Αὔρα, Κόμης τοῦ Ἐράχ, Ἐλευθέριος Ρουσσάκης, Φλόγα τῆς Ἐλευθερίας, Πάνος Κλεριδῆς.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, *ἀπὸ [10 Ε] εἰς ἕκαστον*: Μιμόζα, Ἴων Τσουκνιδῆς, Μεγάλη Ἑλλάς, Μιμίκα, Ἄσπρος Ἀράσης, Ρούλα, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Ναυαγὸς τῆς

Κυνθίας, Στέφανος Κατσαράκης, Φυσιολάτρης, Ἰσμήνη, Θέμος Μιράντας, Ἄτλας, Γεώργιος Μακρῆς, Δὸν Κιχότης, Ἐθνικὴ Πίστις, Ἀμάραντος Κρίνος, Μικρὸς Καλλιτέχνης, Μῆτρος Χαλικιᾶς, Σκιὰ τῆς Εὐτυχίας, Χρυσσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν, Μυρτώ.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, *ἀπὸ [8 Ε] εἰς ἕκαστον*: Ἀναστασία Φραγκάκη, Χρυσομπουμπούκα, Ἰδεαλισμός, Ἡ Φιλόκαλος, Ἀθηνᾶ Βιτσικουνάκη, Σάτυρος, Λαμπρὸς Ἥλιος, Γεώργιος Εὐγενίδης, Μαρία Ντιντινίδου, Σμύρνη, Ἀρκαδικὸς Ἀετός, Χριστόφορος Ἀναστασιάδης, Γιάννης Ἀγιάννης, Μυτιληνιός, Γεώργιος Τρουλλινός, Κόμης Φοίνιξ, Σκλαβωμένη Ἐρυθραία, Νικηφόρος Οὐρανός, Πόλις τῶν Ὀνείρων, Πεταχτὸ Ναυτάκι, Πατρινὸ Διαβολάκι, Ἰωάννης Γαλάνης, Ὡραία Καστέλλα, Ἑλληνικὴ Δόξα, Ἴκαρος, Ὑπνιάρα, Πατρινὸ Ἀρασάκι, Ραμπαγᾶς, Ἑλληνικὴ Ρόδος, Ροδιακὴ Αὔρα, Ζιζάνιον τῶν Πατρῶν, Ἱππότης τοῦ Μεσαιώνος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 18 Ἰουλίου 1926.

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύονται τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Στίξεως Κι' αὐτὴ τὴ φορά, βλέπετε, δίνω καὶ τὰ Βραβεῖα, γιατὶ στοὺς προηγούμενους Διαγωνισμοὺς δὲν μπόρεσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἰσοπάλων. Ὡστόσο, ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ δοκίμασα τὸν καινούργιο αὐτὸν Διαγωνισμό,— εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ ἔκαμα,— εἶδα πὼς εἶν' ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ δύσκολους καὶ συνεπῶς τοὺς πιὸ ὠφέλιμους. Καὶ πρέπει νὰ τὸν κάνω συχνότερα, γιὰ νὰ μάθουν οἱ φίλοι μου στίξη, ποὺ εἶναι ἀληθινὴ . . . φιλοσοφία. Πόσα λάθη βρῆκα στὰ χειρόγραφα τῶν περισσοτέρων, ἀπὸ ἄγνοια, ἀπὸ ἀκρισία καί,— τὰ χειρότερα—ἀπὸ ἀπροσεξία! Πολλοὶ ἔδαζαν τελεία, χωρὶς ν' ἀρχίζουν τὴν ἀκόλουθη λέξη μὲ κεφαλαῖο· ἢ ἀνοιγαν παρένθεση ποὺ ξεχνοῦσαν ὕστερα νὰ τὴν κλείσουν. Πολλοὶ ἄλλοι ἔδαζαν στίξεις καθόλου ἀπαραίτητες ἢ κι' ἐντελῶς περιττές. Ἔ, ὅλ' αὐτὰ θὰ σᾶς μάθῃ νὰ τ' ἀποφεύγετε ὁ Διαγωνισμὸς τῆς Στίξεως, ποὺ θὰ σᾶς ἀναγκάζῃ νὰ σκέπτεσθε καὶ νὰ προσέχετε πολὺ γιὰ νὰ στίξετε ἕνα κείμενο *ὅπως πρέπει*.

Τὴν ἄλλη φορὰ σᾶς εἶπα γιὰ τὸ χαριτωμένο ἐκεῖνο βιβλιαράκι τοῦ ἐκδότου Δημητράκου «Τραγούδια καὶ Παιχνίδια γιὰ παιδιά». Σήμερα ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω κι' ἄλλο παρόμοιο. Ἐπιγράφεται «Τί παιχνίδια παίζουν τὰ Ἑλληνόπουλα», συλλογὴ τοῦ κ. Λουκοπούλου κι ἔκδοση τοῦ κ. Α. Ράλλη. Ἀπὸ τὸν τίτλο κατλαβαίνετε τί περιέχει: περιγραφή, ἐξήγηση καὶ ὁδηγία ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν παιχνιδιῶν τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ ὑπαίθριου. Ἀπὸ τὰ πεντόβολα, ὡς τὴν ἀμπάριζα. Μὲ σχήματα, μὲ ἐπινοήσεις, μὲ τὰ στιχάκια κάθε παιχνιδιοῦ, μὲ τὴ μουσική τους. Πόσα εἶναι, ἀλήθεια! Δὲ θὰ φανταζόταν κανείς, ἂν δὲν τἄβλεπε ἔτσι μαζεμένα, πὼς τὰ Ἑλληνόπουλα ἔχουν τόσα πολλὰ καὶ ποικίλα παιχνίδια! . . Προσθέτω ὅτι τὸ βιβλίο ἔχει κι' ἐπιστημονικὴ, λαογραφικὴ ἀξία, γιατὶ καταγράφει τὰ παιχνίδια κάθε ἑλληνικῆς χώρας καὶ τὶς παραλλαγὲς κάθε παιχνιδοῦ στὶς διάφορες χῶρες. Φυσικά, αὐτὰ δὲν ἐνδιαφέρουν ἀσῶς. Ἐσεῖς σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο θὰ βρῆτε μόνο ἕνα πλῆθος ὡραῖα παιχνίδια γιὰ νὰ τὰ παίζετε.

Ἡ *Διλάντα* μοῦ γράφει: «Τί χαριτωμένα τὰ φετεινά σου μυθιστορήματα! Ἐκεῖνος ὁ *Τζὰκ* τρέλα! Τί θαυμασία περιγραφὴ χαρακτήρων! Ἡ ἀλλαφρόμυαλη κυρία Νταρζαντόν, ὁ σκληρὸς ἄντρας της, ὁ ἀδικημένος Τζάκ, (τί συμπαθητικὸ παιδάκι!) ὁ ἀγαθὸς κ. Ρεβάλ, περνᾶνε ὁλοζώντανοι μπροστά μας. νομίζουμε πὼς τοὺς βλέπουμε μὲ τὰ ἴδια μας τὰ μάτια. Κι' ἡ μετάφρασις τοῦ κ. Ξενοπούλου ἀριστουργηματική.» Τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Ποιήματος θὰ δημοσιευθοῦν στὸ μαθεπόμενο καὶ κατόπι ἀμέσως θὰ προκηρυχθῆ νέος. Ὁ κ. Ξ. θὰ σοῦ κάμῃ πολὺ εὐχαρίστως αὐτὴ τὴ χάρη καὶ μπορεῖς ὅταν θέλῃς νὰ τὸν βρῆς στὸ γραφεῖο του, (ζήτησὲ τον στὸ δικό μου καὶ θὰ σὲ ὁδηγήσουν· ἀπὸ τὶς 6 - 9 τὸ βράδυ εἶναι σχεδὸν πάντα.) Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ «ζαλίζεις» ὅσο συχνὰ θέλεις.

Δεγενῆ Ἀκρίτα, σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τὸ ξεσοπάθωμα· ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ πῆς στὸ νέο μου φίλο, τὸν «μεγαλοφυᾶ καὶ μεγαλεπίβολον, τὸν τὸν ἀγῶνα τοῦ καλοῦ ἐρρωμένως μἐχρι τοῦδε ἀγωνισθέντα καὶ τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος τελεσφόρως τελέσαντα», ὅτι τὸ ψευδώνυμο ποὺ ζητεῖ, «τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ τὸ προξενοῦν ἐντύπωσιν, *Ὀνειροπύλος*», τὸ ἔχει ἄλλος· καὶ πρέπει νὰ διαλέξῃ ἄλλο, ἢ μᾶλλον ἂς μοῦ στεῖλῃ δυὸ-τρία τῆς ἀρεσκείας του νὰ τοῦ διαλέξω. Καὶ τώρα θὰ σὲ παρακαλέσω κάτι ἄλλο: Νὰ μὴ γράψῃς σ' ἐμένα μὲ τόση ἐπιμονήτητα, μὲ τόσο πομπώδεις λέξεις, μὲ τόσες ἑλληνικούρες. Ἐγὼ εἶμαι, παιδί μου, σὰ δεύτερη μητέρα σου. Πρέπει λοιπὸν νὰ μοῦ γράψῃς ἁπλά, φυσικά, ὅ,τι κι' ὅπως σοῦ λέει ἡ καρδιά σου. Ἔτσι νὰ γράψῃς μόνο στὸ Γυμνάσιο, ὅταν σᾶς βάζουν ἐκθέσεις ἰδεῶν γιὰ νὰ μαθοίνῃς τὴ γλῶσσα καὶ νὰ πείρνῃς ἄριστα. Ὁ σκοπὸς τῆς Ἀλληλογραφίας μας εἶναι ἄλλος: Πρέπει νὰ μοῦ λές τί σκέπτεσαι καὶ τί αἰσθάνεσαι καθαρά, γιὰ νὰ μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ σὲ ὁδηγῶ καὶ νὰ σὲ συμβουλεύω. Ἀλλὰ μ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζεσαι, συνεννοεῖται ποτὲ ἕνα παιδὶ μὲ τὴ μητέρα του;

Χαῖρε, *Βέρα Πηλεία*, ποὺ ἡ μαμμά σου ἔγινε καλὰ καὶ ποὺ ἔχεις πάλι καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς. Ναί, νὰ διαβάσῃς τὴν «Ἐθνικὴ Ἀγωγή», εἶν' ἕνα βιβλίο ποὺ πολὺ θὰ σὲ ὠφελήσῃ.—Ἀλήθεια λοιπὸν βαρέθηκες τόσο πολὺ τὴν Αἴγυπτο; Ἔ, δὲν εἶναι δύσκολο νἀρθῇς κάποτε καὶ νὰ μείνῃς στὰς Ἀθήνας, τὴν ἀγαπημένη σου πόλη, ποὺ λίγο τὴν εἶδες μὰ ποὺ τέτοια ἀνεξάλειπτη ἐντύπωση σοῦ ἄφησε . . . Ἂν τὴν βαρεθῆς ὅμως κι' αὐτή, ἀφοῦ τὴν ἰδῆς πολύ; Ἐδῶ εἶναι τὸ ζήτημα! Ἐμένα μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ καλύτερο εἶναι νὰ προσπαθῇ κανείς, νὰ *θέλῃ* νἄναι εὐχαριστημένος ὅπου βρίσκεται . . .

Σὲ συγχαίρω, *Ἰνδιάνα*, γιὰ τὸ ἄριστα καὶ σοῦ εὔχομαι νὰ τὸ πάρῃς καὶ τοῦ χρόνου στὴν Δ' τοῦ Γυμνασίου. Ἀσπάζομαι τὸ *Ναυτόπουλο* καὶ τὴν πιὸ μικρὴ ἀδελφούλα. Ναί, γνωρίζω τὸν Πατρῶν Ἀντώνιο καὶ δικαιολογῶ τὸν ἐνθουσιασμό σου γιὰ τὸν πραγματικῶς θαυμάσιον αὐτὸν ἱεράρχη.— Ἔ, λιγόστεφε τώρα ἡ νοσταλγία; Ἡ ἀναχώρησῃ τῆς φίλης σου σ' ἔκαμε νὰ θέλῃς τόσο νὰ πᾷς ἐκεῖ καὶ σύ.

Νὰ κι' ἡ *Τζοκόντα*, ποὺ μοῦ γράφει μετὰ τοὺς διαγωνισμούς της, γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ γιὰ τὸν βαθμὸ ποὺ πῆρε «γιατὶ τὸ περισσότερο σὲ μένα τὸν χρεωστῇ.» Πόσο μὲ συγκινεῖ! Καὶ πῆρε ἄριστα ἡ καλή μου φίλη, ποὺ στὴν τάξη της δὲν εἶναι παιχνιδάκι . . . Ὁ Διευθυντὴς τοῦ σχολείου της μάλιστα τὴν ἐπλησίασε καθὼς ἔγραφε καὶ τῆς εἶπε: «Ἀπὸ σένα ποὺ εἶσαι συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως καί, καθὼς ἀκοῦω, γράφεις πότε καὶ πότε εἰς τὴ Σελίδα, ἀπαιτῶ νὰ γράψῃς τὴν καλύτερη ἔκθεση!» Τὸ ἴδιο δὲν θὰ τῆς ἔλεγα, ἂν ἤμουν ἐκεῖ κι' ἐγώ;...

Γιὰ τὴν ἀπόφασή σου, *Σπυρ. Γραμμένε*, χαίρω πολύ. Ἔ, ἦταν βέβαια καιρὸς ἀφοῦ μὲ διαβάζεις τέσσερα τώρα χρόνια. Φυσικά, ἐν' ἀπὸ τὰ δυὸ μυθιστορήματα θὰ σοῦ ἀρέσῃ περισσότερο. Ἐμένα μοῦ φτάνει ποὺ σοῦ ἀρέσει καὶ τἄλλο, ποὺ σοῦ ἀρέσουν κι' τὰ δυό.

Ἡ *Ἴρις* ποὺ περιγράφει τὸ ταξίδι της ὡς τὴ Χίο καὶ μιὰ ἄκδρομή στὴ Βρύση τοῦ Πασσᾶ. Τί ὄμορφα! Κι' ἔπειτα νὰ λέῃ πὼς μὲ . . .σκότισε καὶ νὰ θέλῃ νὰ δικαιολογηθῇ ποὺ «ἄμα πιάσῃ νὰ γράψῃ σὲ μένα, δὲν ἔχει δρεψη νἀφήσῃ τὴν πέννα»... Μὲ λυπᾶται ἀκόμα ποὺ κάθομαι καλοκαιριάτικα καὶ ζεσταίνομαι στὴν Ἀθήνα. Μὰ τί νὰ τῆς κάμω: Μοῦ εἶπε νὰ μὲ πάρῃ καὶ μένα στὸ ταξίδι της; Τώρα ἂς μὲ λυπᾶται!..

Ἀλκυών, θὰ εἶδες τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου σου. Ἄ, τί καλὰ ποὺ πέρασαν τὰ ματάκια καὶ θὰ μπορῇς τώρα νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνησι! Ὅσο γιὰ τὸν ἀδελφό σου, ἔ, ἀφοῦ ἔχει τὴν ὑπομονὴ νὰ κάνῃ κάθε Σάββατο κρτέρι τοῦ ταχυδρόμου στὸ παράθυρο γιὰ νὰ παίρνῃ αὐτὸς πρῶτος τὸ φύλλο, νὰ τοῦ τἀφίνῃς, χαλάλι του! Ξέρω τώρα αὐτοὺς τοὺς καυγάδες ποὺ γίνονται στὰ σπίτια καὶ τὰ τραβήγματα τοῦ φύλλου ποὺ στὸ τέλος ξεσχίζεται καὶ μένει ἀπὸ ἕνα κομμάτι στὰ χέρια καθενός. Γιαὐτὸ πολλὲς φορὲς εἶπα νὰ παραγγείλω... χαρτὶ σιδερένιο. Ἀλλὰ πρῶτο ποὺ δὲν ὑπάρχει, καὶ δεύτερο φαντάσου πόσο θὰ κόστιζε...

Ἑρμῆ τῆς Ἄνδρου, τὸ γράμμα σου μοῦ ἄρεσε πάλι ὑπερβολικά. Καὶ γιὰ τὴν μὲ τόση ἀγάπη περιγραφὴ τῆς ἀγροτικῆς σου ζωῆς, καὶ γιὰ τὶς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὰ διαβάσματά σου, καὶ γιὰ ὅλα. Ναί, δὲν ἔχεις ἄδικο ποὺ βρίσκεις τοὺς «Ἀθλίους» τοῦ Οὐγγῶ «ὡραῖο μὲν βιβλίο ἀλλὰ χωρὶς πολὺ βάθος». Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ἔχει ὅσο ἄλλα, π. χ. ἡ «Σονάτα τοῦ Κρόϋτσερ» τοῦ Τολστόϊ ποὺ διάβασες. Ἀλλὰ πάλι οἱ «Ἄθλιοι» ἔχουν χαρίσματα, ποὺ ἴσως δὲν τἄχει κανὲν ἄλλο μυθιστόρημα στὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν «Παναγία τῶν Παρισίων» τοῦ ἰδίου. Γι' αὐτό, μ' ὅλη τὴν ἔλλειψη αὐτοῦ τοῦ «βάθους», πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι θεωροῦνται ἀπὸ τὰ μεγάλα, τὰ αἰώνια ἀριστουργήματα τοῦ κόσμου, ἐνῷ ὁ «Κατάδικος», μ' ὅλο τὸ «βάθος» ποὺ τοῦ βρῆκες, δὲν εἶναι. Πάντως

νου νά τό κάνῃ 10,—μοῦ γράφει ὅτι τοὺς «γλωσσοδέτες» στήν πατρίδα του Κύπρο τοὺς λέγε καλύτερα «καθαρογλωσσήμα:α», καὶ μοῦ στέλλει μερικά τέτοια κυπριώτικα. Νά ἕνα:

Χανάππιν χαναπότρυππον κουπίν χανίν

Χαναππιοκουππιοτρυποκούππιν!

Πέστε τό ντέ!

Ὠραίας Ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτήν τήν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: ***Διαβολεμένο Ροδιτάκι, Ἄστρον τῆς Ἐλπίδος, Κένταυρος, Ἀγριοκάτσικο, Ξανθή Ἑλληνοπούλα, Νοικοκυρούλα, Νάρκισσος, Μαρκίτα-Τίτα καὶ Μιχαὴλ Δάφνερ.*** — Ἐξετέλεσα τίς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιά τά καλά των λόγια. Σὲ μερικά θἀπαντήσω στό ἐρχόμενο.

Σήμερα δέν ἔχω τόπο νά μιλήσω γιά κομμάτια Σ. Σ. Σ. Ἐπαναλαμβάνω μόνο τή δήλωσή μου ὅτι δέν δέχομαι πιά ἀπό κανένα.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 22—23 ΧΙΛ.

73ον Δελτίον Εἰσφορῶν

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης	Δρ. 2.60
Ἀλίκη Θ. Παπαδοπούλου	» 25.—
«Ταρζάν»	» 5.—
Προηγούμενοι εἰσφορεῖς κατά τό 72ον Δελτίον (Ἴδε φύλ. 33ον)	Δρ. 18.672.40
Ἐν ὅλῳ μέχρι 20/7/26	» 18.705.—

(Χρειάζονται ἀκόμη δραχμαὶ 4.300 περίπου).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδέν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται, ἂν δέν συνοδεύεται ὑπό τοῦ δικαιώματος δρ. 1 Ο.— Τά ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1926. Ὅσα συνοδεύονται ἀπό Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπό Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Νίκος, ἀ. (ΝΜ). Ἀκανθυλλίς, κ. (ΚΜ). Μαυρομμάτα, κ. (ΖΧ). Χορχόρ Ἀγᾶς, ἀ. (ΣΣ). Βιολέττα, κ. (ΣΒ). Βιγλα, ἀ. (ναί). Μεσημβρινός Ἀστήρ, ἀ. (ΠΡ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Πόπην Μιχαλοκούλου*** (τί ἐννοεῖς; ἰδιαίτερη ἀλληλογραφία; μόνο μέ κορίτσια μπορεῖς νά ζητήσῃς·) ***Ἐλπάν*** (σὲ συγχαίρω γιά τό ἄριστα· τώρα λοιπόν Γυμνασιόπαιδες!) ***Κρινόλευκην Νεράϊδαν*** (σὲ συγχαίρω γιά τό ἀπολυτήριο· ὡραία μοῦ περιγράφεις τή συγκίνησή σου ὅταν τέθαλες στό χέρι·) ***Σόνιαν*** (καλή ἐπιτυχία στίς εἰσαγωγικές, καὶ καλή διασκέδαση στήν Ἁγία Μαρίνα· δέν πιστεύω ν' ἀργήσῃς πάλι τόσο νά μοῦ γράψῃς·) ***Ἀσπρην Πασχαλιάν*** (σάν τά χιόνια! βρῆκα καὶ τά γιασεμιά μέσα στό γράμμα σου· εἶπα καὶ στόν κ. Ξ. τά χαιρετίσματά σου· νά ἰδῶ τώρα πότε θά μὲ ξαναθυμηθῇς!) ***Ἀστάνιαν*** (νά ἰδῶ λοιπόν θά μοῦ γράψῃς πιό συχνά ἀπ' τήν Κεφαλληνία;) ***Ἀλαφροΐσκωστη*** (ναί, σοῦ τό εὐχομαι μέ τήν καρδιά μου, μά καὶ τό ἐλπίζω·) ***Ἰ. Προβατόπουλον*** (φύλλα κι' ἀπόδ. ἐστάλησαν τήν 7 Ἰουλίου·) ***Μέδουσαν*** (ἔλαβα· εὐχαριστῶ· γιά τό διηγηματάκι ὅμως τί νά σοῦ πῶ; δέν εἶδες ὅτι ἔπαυσα νά δέχωμαι; θά τό περιλάβω ὡστόσο καὶ θά τό κρίνω, ἀλλά χωρίς ἐγγύησιν ὅτι, ἂν ἐγκριθῇ θά δημοσιευθῇ·) ***Χρυσορόδαν Νεῖλον*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα· τώρα ἐλπίζω νά μοῦ γράψῃς συχνά·) ***Νίκον Π. Βαρέλλαν*** (σὲ συγχαίρω· τήν ἔλαβα·) ***Ἐλ, Ρουσσάκην*** (ἐξετέλεσα· ὄχι ἀκόμη·) ***Ἑλληνόπαιδα*** (εὐχαριστῶ κι' εὔχομαι στό Σύλλογό σας καθ' ἐπιτυχία·) ***Ἀνδρέαν Σ. Παναγιωτόπουλον*** (τά ἔλαβα·) ***Ἑλληνικόν Ἰδεῶδες*** (δεκταί·) ***Μάρβελ-Θέλμαν*** (θερμά συγχαρητήρια· ἔστειλα 38 τετράδια· πολύ ὡραῖο τό γράμμα σας· ἡ ἀλήθεια θά ὑπερνικήσῃ!) ***Μελισιγενῆ*** (ὅσες βρεῖς· δεκτή· ἔχει καλῶς·) ***Τάκην Κωνσταντινόπουλον*** (τετράδια ἔστειλα· φύλλα ὑπάρχουν πρός 2 δρ. τό ἕνα·) ***Νίκον Βαμβακᾶν*** (κι' εἰς ἀνώτερα! ρώτησέ τις μὲ Μ. Ἀγγελία... γιατί ἐγώ δέν μπορῶ νά σὲ πληροφορήσω·) ***Αἰμίλιον Ἐαρινόν*** κτλ. κτλ.

Ἀνίβαν, Πορφυρίδα, Μαρίαν Κανάκη, Σκλάβαν Βασίλισσαν (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετά τήν ***18 Ἰουλίου,*** θἀπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 227 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 27 Σεπτεμβρίου)

527. Λεξίγριφος

Ἂν σύνδεσμο συνάψῃς
Μ' ἑλληνικό νησί,
Γνωστ' ὄνομα θά γράψῃς
Ἀρχαίου ποιητῆ.

Μαρουσιωτάκι

528. Στοιχειόγριφος

Θεά μεγάλη φόρεσε
Γιά σκούφο συλλαβή
Καὶ θαύμασε πῶς μπόρεσε
Χερσόνησος νά γίνῃ,
Μεγάλη σάν κι' ἐκείνη,
Στήν Ἀσια-Ἀνατολή.

Λούης Ἠλιοπερίχυτος

529. Μεταγραμματισμός

Βγάζω Πῖ καὶ βάζω Τᾶ
Καὶ μ' αὐτό σὲ δυό λεπτά,
Ἀπό ὄργανο γλυκύ,
Πόλη κάνω ἑλληνική.

Λευκὸς Ἀστὴρ

530. Ἀναγραμματισμός

Κάποια πόλη στήν Ἑλλάδα
Ἂν τήν ἀναγραμματίσῃς,
Θά μπορέσῃς νά τή σπείρῃς
Καὶ κατόπι νά θερίσῃς.

Μορτάκι

531. Αἴνιγμα

Τό θηλυκό μου ἰδὲς στή Θεσσαλία.
Τό οὐδέτερο, στοιχεῖο, στή Χημεία.

Μυρμιδὼν

532. Ψαροκόκκαλον

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * * * *
* * * * *
* * * *
* * *

Κατά σειράν: Νῆσος πατρίς θεῶν· φυτόν χρησιμότατον· ποταμός τῆς Ἑλλάδος· δεῖγμα φιλίας· γυνή τῆς Ἀγ. Γραφῆς καὶ μεγάλη τραγῳδός· θεός κωφός καὶ τυφλός· ἱδρυτής ἀρχαίας πόλεως μεγάλης· ἱερά πόλις τῶν Τούρκων.

Ἐλεύθερο Πουλί

533. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7	= Πόλις Ν. Ἑλλάδος
2 5 4 7	= Νόμισμα.
3 4 7	= Χρονική διαίρεσις.
4 7 1 2	= Μυθιστορικόν πρόσωπον.
5 3 6	= Γενάρχης.
6 5 6 7	= Ὑποκοριστικόν.
7 1 4 3 6	= Ἐπίθετον.

Σαρδανάπαλος

534. Μεταμόρφωσις

Ὁ *Ἄγγλος* διά 4 μεταμορφώσεων νά γίνῃ *Ἕλλην*.

(Σημ. Τά διπλά γγ, σσ κτλ. εἰς τάς *Μεταμορφώσεις* θεωροῦνται ὡς ἕν.)

Ἀρσακειάς

535. Ἐπιγραφή ἐκ Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος

* * * Τά τρία πρῶτα γράμμα-
* * * τα ἑκάστης τῶν ἀτωθι
* * * ζητουμένων λέξεων, ἂν τε-
* * * θοῦν εἰς τήν θέσιν τῶν ἀστερίσκων, θά σχηματίσουν Ἐπιγραφήν, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Ἥρως βασιλεύς τῶν Ἀθηνῶν· 2, Σκληρός τύραννος τῆς Ἠπείρου· 3, Βασιλεύς τῆς Μακεδονίας· 4, Τό ἐναντίον τοῦ ἐξόδου.

Ἄσπρος Ἀράπης

536. Φωνηεντόλιπον

ν - χθκν - τ - χρμτ - * - ρχντ - πμν

Μενέλαος Ι. Ταφλαμπᾶς

537. Γρῖφος

				ηχ
	γαγαγαγαγα	γα	ηχ	λι ηχ
	γα	γα	ηχ	ηχ
Μικρός Π	γα	γα		ηχ
	γα	γα		ζα
	γα	γα		ζα

Ἠλιογέννητη

Διά τούς Γαλλομαθεῖς

538. Metagramme

Je mets un N au lieu d'un I
Et je vois avec joie
Un grand oiseau de proie
Figurer dans la Géométrie!

Χρυσάκανθον

539 - 543. Lettre Magique

Remplacez une lettre à chaqun des mots ci-dessous par une autre, partout la même, et formez sans anagramme cinq autres mots:

miel, mer, ville, jeu, mois.

Λατένια

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 19

281. Καππαδοκία (κάππα, δοκεῖ, α.) — 282. Νοῦς - οῦς. — 283. Χέλι - μέλι.

284.
Π Ε Ν
Η Γ Α
Ν Χ Κ
Δ Α Ρ Ε Ι Ο Σ
Λ Λ Ἰ
Ε Ι Ο
Π Σ Σ

285. Ἠσκιά. — 286. ΜΑΓΓΕΔΑΝΟΣ (Ἄγγελος, Γάμος, Ἑλλάς, λαγός, νάνος, ὄνομα, Σέμος.) — 287 - 291. Τό Λ: Λίνον, ἰλαρά, μελία, φιάλη, Ραχήλ. — 292. ΕΡΜΗΣ (ΚΛΕιώ, ΑαΡών, ΑΙΜος, ΚρΗτη, ΘάΣος.) — 293. *Δύο ἐπί ἐννέα ἴσον δεκαοκτώ.* (2 ἐπί 9 εἰς ον, δέκα 8.) — 294. Les bons comptes font les bons amis.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΣΤ'—485)

Πρωτομπαίνοντας στόν Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ τά Διαπλασόπουλα. **ΝΙΚΟΣ**

(ΚΣΤ'—486)

Ἀπό σήμερον καὶ καθεξῆς ἡ διεύθυνσις τοῦ **ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΡΟΥΣΣΑΚΗ** εἶναι: **Ὁδός Μακραλῆ 15, Θεσσαλονίκη.**

(ΚΣΤ'—487)

Διαβατική, Κυρά Κυραλίνα, Μαρκίτα, Σιγαλοπερπάτητη, Χαμηλοδιαπόδα, Ἀντιλλάσσουμε τετραδιάκια μέσῳ Διαπλάσεως; **Ἀριστοκράτισσα, Δούκισσα**

(ΚΣΤ'—488)

Μωρὲ ἐκδίκηση! **Ἑλληνόπαι**, εἶσαι ὁ **Ἀλεξάτος.** **ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ**

(ΚΣΤ'—489)

Προκηρύσσω Διαγωνισμόν εἰκονογραφημένων καρτῶν, μὲ ἰδιόχειρα κλασσικά γνωμικά. Θά βραβεύσω 3 ἐκλεκτά. Πλάτωνος 51, Θεσσαλονίκην. **ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ**

(ΚΣΤ'—490)

Ἀδγερινέ, ἐκδικοῦμεθα τόν Ζαμάνον· εἶσαι ὁ Ν. Σαντορινάιος. **ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ**

(ΚΣΤ'—491)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΦΑΝΩΝ. «Πα (λιά)-τσοι», κρίνετε ἐξ ἰδίων τά ἀλλότρια; «Ζι (γκο) μάρι», Haben Sie gedrinken?

(ΚΣΤ'—492)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΦΑΝΩΝ.—«Ἀ (φνω)-στοί», Ὁ «Μικρόκοσμος» διελύθη. Κυττάξετε 52 φύλ. 1925. (Σημ. Διαπλ.: Ὁ «Μικρόκοσμος» διελύθη).

(ΚΣΤ'—493)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΦΑΝΩΝ. — Ἡ διεύθυνσις τοῦ Συλλόγου ἀπό σήμερον εἶναι: Ἐέσσα, Ταχυδρ. Κιβώτιον 190, Λευκωσίαν (Κύπρου).

(ΚΣΤ'—494)

Ἀτρόμητη **Φοβητσιάρα** = **Λευκία Ζερβοῦ.** Καὶ ἔπεται συνέχεια. **ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ**

(ΚΣΤ'—495)

Ξενητεμένο Ἑλληνόπουλο = Χατζημάρκου. Τί εἴδους ξενητεμένο εἶσαι ἐδῶ ποὺ βολταρίζεις δλη μέρα στό Σάκκο; **ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ**

(ΚΣΤ'—496)

Εὐχαριστοῦμε τά εὐγενικά Διαπλασόπουλα ποὺ εἶχαν τήν καλωσύνη νά μᾶς στείλουν 38 κάρτες. Βραβεύτηκαν: Κρινόλευκη Νεράϊδα, «Παλιάτσοι», Ἀριστοκράτισσα. Στεῖλτε πεντάδραχμο γιά ταχυδρομικά. **ΜΑΡΒΕΛ, ΘΕΛΜΑ**

(ΚΣΤ'—497)

Τουτάγχ-Ἀμών, καλά τοῦ τά κοπανᾶς τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου, τοῦ ἀξίζει. — Ὁμοσπονδία Ἀγνώστων, πολύ συχνά πτερνίζεσαι· πρόσεξε μήπως συναχωθῆς. — Κίκή, τί γίνεσαι; **ΜΑΡΚΙΤΑ, ΡΙΤΑ**

(ΚΣΤ'—498)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΑΓΝΩΣΤΩΝ»,

Φαντομᾶ, ποία ἡ Δ/σίς σου; —Δ/σίς μας ἀλλάζει: Γεώργιον Καρατζάν, Βενιζέλου 22, Πειραιᾶ.— **Διαπλασόπουλα**, καλό καλοκαίρι.

Δήλωσις: Ἐπί δίμηνον διακόπτονται αἱ ἐργασίαι.

(ΚΣΤ'—499)

Πιστεύω τά Διαπλασόπουλα νά ἐγγραφοῦν στήν «Μαθητικήν Ἕνωσιν». Ἐτησία 30, ἐξάμηνος 18. Δ/σις γνωστή ἐκ διαγωνισμῶν. **ΤΑΡΖΑΝ**

(ΚΣΤ'—500)

Τό περσπερασμένο **Σάββατο**, στήν **Ἀθήνα**, πέθανε καὶ κηδεύτηκε ὁ **Πατέρας τοῦ ΓΙΟΥΛΗ ΑΝΘΗ.** Στό λεπτό, γλυκό φίλο ποὺ τόσο σκληρά δοκιμάστηκες, ἐκφράζουμε τήν ἄπειρη λύπη μας, τά θερμά συλλυπητήρια, καὶ τήν ἀγάπη μας, μεγάλη. ***Φίλοι του***

(ΚΣΤ'—501)

Προκηρύσσω Διαγωνισμόν ἀγράφων καρτῶν. Βραβεῖα 5 ἐκλεκτά, προθεσμία δίμηνος, συμμετοχή δίδραχμος. «Παλιάτσοι», «Ἀθηναϊκή Σοντροφιά», «Ἀφανεῖς», «Ἀγνώστοι», Σορκούφ, πιστεύω νά τιμήσετε τόν πτωχικό μου διαγωνισμό.

Δ/σις: Μασιαλᾶν καὶ Γιάν, Μάξ-Χάρδεν 5, Θεσσαλονίκην. **ΤΑΡΖΑΝ**

(ΚΣΤ'—502)

Μπαίνοντας στόν Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλα τά Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες. **ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ**

(ΚΣΤ'—503)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΝΩΝΥΜΩΝ

Ἀγνωστοι, παύσατε φλυαροῦντες, Ἀνακάλυψίς σας λανθάσμενη. Ἀούαα!!!

ΤΥΠΟΙΣ ΞΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10, ΑΘΗΝΑΙ